

B.OSVÁT ÁGNES

ANGYAL REPÜLT FELETTÜNK

MESÉK

Kedves gyerekek! A kötetben sok egyszerű rajzra is fogtok bukkanni, amik azért nincsenek kiszínezve, hogy ti fessétek ki magatoknak, mindenki a saját ízlése és elképzelése szerint.

Az első-hátsó fedőlap **Nagy Imola Dóra 6. éves** kori munkája, úgyszintén a néhány kiszínezett rajz is. A többi kép, fényképfelvétel.

HÁROM JÓ TESTVÉR TÖRTÉNETEIBŐL

**Nyomdai munkálatok: Cromatic Tipó nyomda,
Marosvásárhely, 2022**

DÖRMIKE ÉS PIPIKE

Történetünk idején, Dörmike még a két évet sem töltötte be, kedves, szelíd kisfiú volt, aki onnan kapta a nevét, hogy mindig zsörtölődött valamiért. Ha valaki felrúgta a szőnyeget, rögtön odatotyogott és kisimította, ha valaki a családban nem tett helyre valamit, ő azonnal odament és helyrerakta, közben pedig dörmögött, zsörtölődött magában, már amennyire egy kisfiútól ez kitelt. A szülei csak nevettek, mígnem egy nap nagymama azt mondta: "Hiszen ez a gyerek egy kis Dörmögő Dömötör." Tényleg - mondta rá Mama is -, és így lett Zoltikából Dörmike.

Ezen a szép nyári napon, Dörmike kint játszadozott a kertben, és éppen a kakassal veszekedett, mert az szétkapirgálta az ágyásokat, amikor apu odaszólt neki:

- Szaladj nagymamához és kérj egy szál cigarettát apukának. Dörmike rögtön szolgálatkészen felugrott és eliramodott. Futás közben mindegyre mondogatta magában: "cigala, cigala, cigala", hogy nehogy elfelejtse, miért is küldték. Aztán, mire odaért az konyhaajtóhoz, benézett nagymamához, és képzeljétek, nem tudta, hogy mit is akar. Csak nézett, gondolkozott, s már éppen jobbnak látta sírással elintézni a dolgot, amikor nyílt a nagykapu és belépett rajta anyu. Dörmike már egy hete nem látta anyut, és most nagyon, de nagyon megörvendett neki,

úgy szaladt feléje, olyan boldogan, hogy nem is vette észre, hogy anyunak a karján egy kis fehér csomag van. Nagymama elvette és hosszasan nézegette a csomagot, majd betette az erkélyen levő kosárba. Dörmike még sohasem látott ilyen kosarat, fel kellett csimpaszkodnia, hogy belenézzen, mert magas lábakon állt. Akkor látta, hogy a kis fehér csomag nem egyéb egy piros arcú kisbabánál, mire Dörmike egészen eltátotta a száját.

- Ez mi? - döfött feléje az ujjacskájával.

- Nem "mi", hanem "ki" - igazította helyre Mama. - Ez Tibike, a kistestvéred - nevetett nagymama is.

- Igen? Ez Pipike?- csodálkozott Dörmike és újból körbejárta a kosarat.

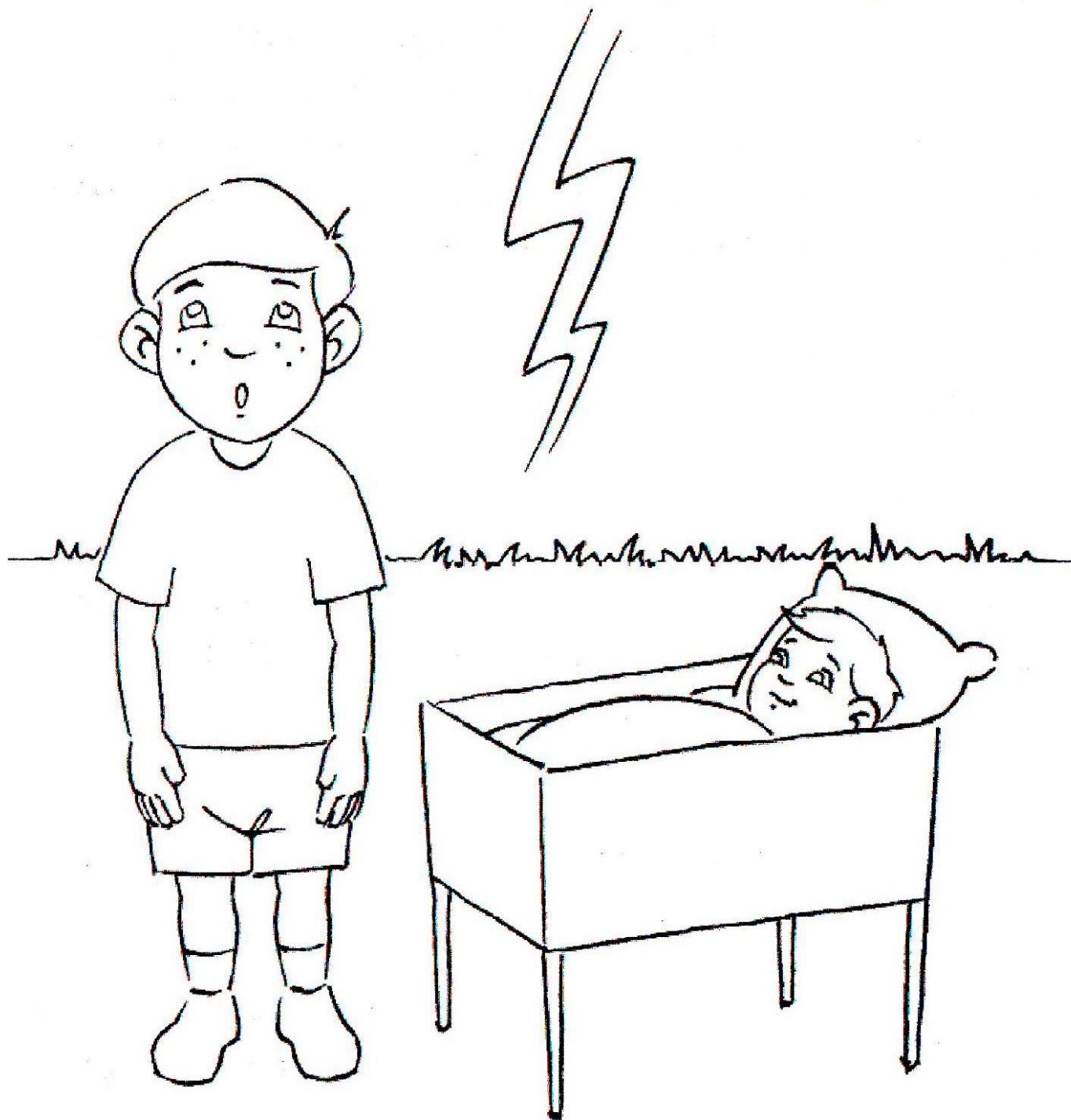
- Nem Pipike, hanem Tibike - javította ki Mama újból.

- Jó, - bólogatott Dörmike, - ez Pipike.

Hát így lett Tibikéből Pipike, mindjárt egyhetes korában.

Amikor mindenki bement az erkélyről, Dörmike leült a kisszékre, a kosár mellé és komolyan, gondterhelten nézegette a kistestvérét.

Ült és azon gondolkozott, hogy mostmár vajon Pipikére is neki kell-e vigyáznia? Mert mint már mondtam gyerekek, Dörmike nagyon jó és lelkiismeretes kisfiú volt.

S már kicsi korában is mindenkin segíteni szeretett volna.

Ahogy ott ült, üldögélt, egyszer csak elsötétült az ég és nagyot dördült. Úgy, ahogy a hirtelen támadó

nyári zivatarok szoktak közeledni. Dörmike felnézett, majd ég felé tartott ujjacskájával berohant a konyhába, és: "Jaj, jaj, dörög azs eccsó" – kiabálta.

- "Hamal, hamal! Pipikét be kell vinni! - aggódott tovább. Addig azonban már nagymama is kilépett és felkapta Pipikét a kosárból.

Dörmikét pedig megsimogatta, - mit is kezdenénk nélküled, te kis Dörmögő - mondta szeretettel, - azzal mindannyian bementek.

Hát ezért hívják Zoltikát Dörmikének és Tibikét Pipikének..

MESE, AMIBŐL MEGTUDHATJÁTOK, HOGY A KROKODÍLBŐR MÉGISCSAK SPENÓTFŐZELÉK

Ezen a szép, szikrázóan fagyos januári délelőttön Dörmike és Pipike jókedvűen indultak az óvodába. Az óvoda közel volt, így minden baj nélkül idejében oda is értek, bár Pipike szeretett volna még egy kicsit csúszkálni a jeges járdán, de Dörmike nem engedte. Megfogta a kezét, úgy húzta maga után, nehogy elkéssenek.

Az oviban rajzóra volt az első, minden gyerek csendben, szépen rajzolta a vázát, amit az óvó néni kitett az asztalra. A baj a rajzóra után kezdődött. A gyerekek zajongani kezdtek, mind jobban lármáztak, pedig az óvó néni többször is kérte őket, hogy legyenek csendben, mert ma nagyon fáj a feje. Dörmike mind nyugtalanabban nézte, hogy a többi gyerek meg se hallja az óvó néni kérését, majd felállt egy kicsi székre, és kiabálni kezdett:

- Nem hallottátok, hogy az óvó néninek fáj a feje? Hallgassatok már!

De bizony, a gyerekek rá sem hallgattak és tovább zajongtak, amitől Dörmike végképp elkeseredett. Odaült az óvó néni mellé és simogatni kezdte a kezét. Közben potyogtak a könnyei, úgy sajnálta, hogy rajta kívül senki nem törődik vele. El is határozta, hogy ma egész nap úgy fog viselkedni, hogy az óvó néninek

örömet szerezzen. Nem is gondolta, hogy erre aztán az ebédnél majd alaposan alkalma nyílik.

Mert mi történt, gyerekek, képzeljétek, spenótfőzelék volt az ebéd. Ráadásul konzerv-spenótból, mert télen, ugye nincsen friss spenót. És Dörmike meg Pipike, eddig a világért meg nem ették volna a spenótfőzeléket. Amikor a dadus néni ki akarta tálalni nekik, ráfeküdtek az üres tányérjukra,

úgy kiabáltak kórusban: "Nem kérek krokodilbőrt!
Nem kérek krokodilbőrt! "

Ma is ezt akarták tenni, amikor Dörmike meglátta az óvó néni szomorú arcát. Ettől rögtön eszébe jutott, hogy mit fogadott meg a délelőtt és szépen levette a kezét a tányérról, s hagyta, hogy a dadus belemerje a spenótfőzeléket. Pipike, amikor látta, hogy Dörmike mit csinál, jó testvér módjára ő is levette a kezét a tányérról, és ő is szépen engedte, hogy a dadus telemerje a tányérját.

Dörmike belekóstolt a főzelékbe és csodálcsozója, ízlett neki. Pipike ugyancsak húzta az orrát, de amikor látta, hogy Dörmike jóízűen megeszi az egész "krokodilbőrt", szép lassan ő is kikanalazta a tányérjából. Bizony, nem is volt olyan rossz. Sőt! És mindenért kárpótolta őket az óvó néni felviduló, kedves tekintete, aki ebéd után megsimogatta a buksi fejüket és azt mondta nekik: "Nahát, nem is tudtam, hogy ti ilyen jó gyermekek vagytok. Ezt mindenkinek el fogom mondani.!" És olyan szépen mosolygott rájuk, hogy Dörmike biztos volt benne, már el is múlt a fejfájása.

Alig várták, hogy hazaérjenek és elmesélhessék Dédikének, meg Nagymamának, hogy ezután otthon is meg fogják enni a "krokodilbőrt", ami most már finom spenótfőzelékké szelídült a szemükben.

Otthon aztán , ahogy lelkendezve benyitottak a konyhába, Dédike azzal fogadta őket, hogy ma nagy öröm érte a családot.

- Képzeljétek - újságolta Dörmikének és Pipikének, - kislány testvéretek született.

- Kislány? - és mekkora? - érdeklődött Pipike, kerekre nyílt szemmel.

- És hogy hívják? - kérdezte rögtön Dörmike is.

- Micike. Micikének fogjuk hívni - mondta Dédike. - Most még nagyon kicsi, de majd meglátjátok, milyen hamar elkezd nőni, ha itthon lesz.

- Jaj, alig várom, hogy hazajöjjön Mama és hozza Micikét. Én mindig vigyázni fogok rá! - lelkesedett Dörmike.

- És én is, én is vigyázni fogok - ugrált Pipike, közben eszébe jutott valami és mindannyiukat túlkiabálta: "És ma megettük a spenótot! Igaziból megettük! - bizonygatta.

- Nem is hiszem! - csapta össze a kezét Nagymama és kételkedve nézett rájuk.

Aztán mindannyian nevetni kezdtek, és úgy érezték, hogy ez a mai nap csodálatos volt

MIÉRT KIABÁL ANNYIT MANCI NÉNI

Manci néni a Nagymama szomszédja volt, és mindketten egy szép, nagy, emeletes házban laktak. Mi több, nem csak szomszédok, hanem jó barátnők is voltak. Így aztán nem csoda, ha Manci néni nagyon szerette Dörmikét és Pipikét, akik sokszor nyaraltak Nagymamánál. Igenám, csak hogy Pipike huncut kisgyerek volt, aki mindenféle csínyt elkövetett, hogy utána a világ legártatlanabb arcocskájával mosolyogjon mindenkire, aki felelősségre vonta őt. Sőt, még dicsekedett is a "hőstetteivel", például, amikor egyszer, még kétéves korában hirtelen leszaladt a járdáról Mama mellől és feldöntött egy biciklistát, - aki persze alaposan megütötte magát, - Pipike még legalább egy évig így dicsekedett minden ismerősének: "Igen, de engem elütött a bicikli!"

Gondolhatjátok, gyerekek, hogy ilyenformán Pipikét állandóan szemmel kellett tartani, nehogy valami baj történjék vele. Így aztán szegény Manci néni is folyton figyelte az ablakból, hogy mit csinálnak hátul az udvarban, a kis gézengúzok, s ha valami veszedelmet sejtett, (például éppen fel akartak mászni az emeleti korlátra vagy a körtefára, vagy a fáskamra tetejére), hát kikiabált az ablakon: "Szállj le onnan, te gyermek! Azonnal gyere le, mert leesel!" Vagy "Mit csináltok már megint? Hol vagytok?" stb. S ez így ment egész nap.

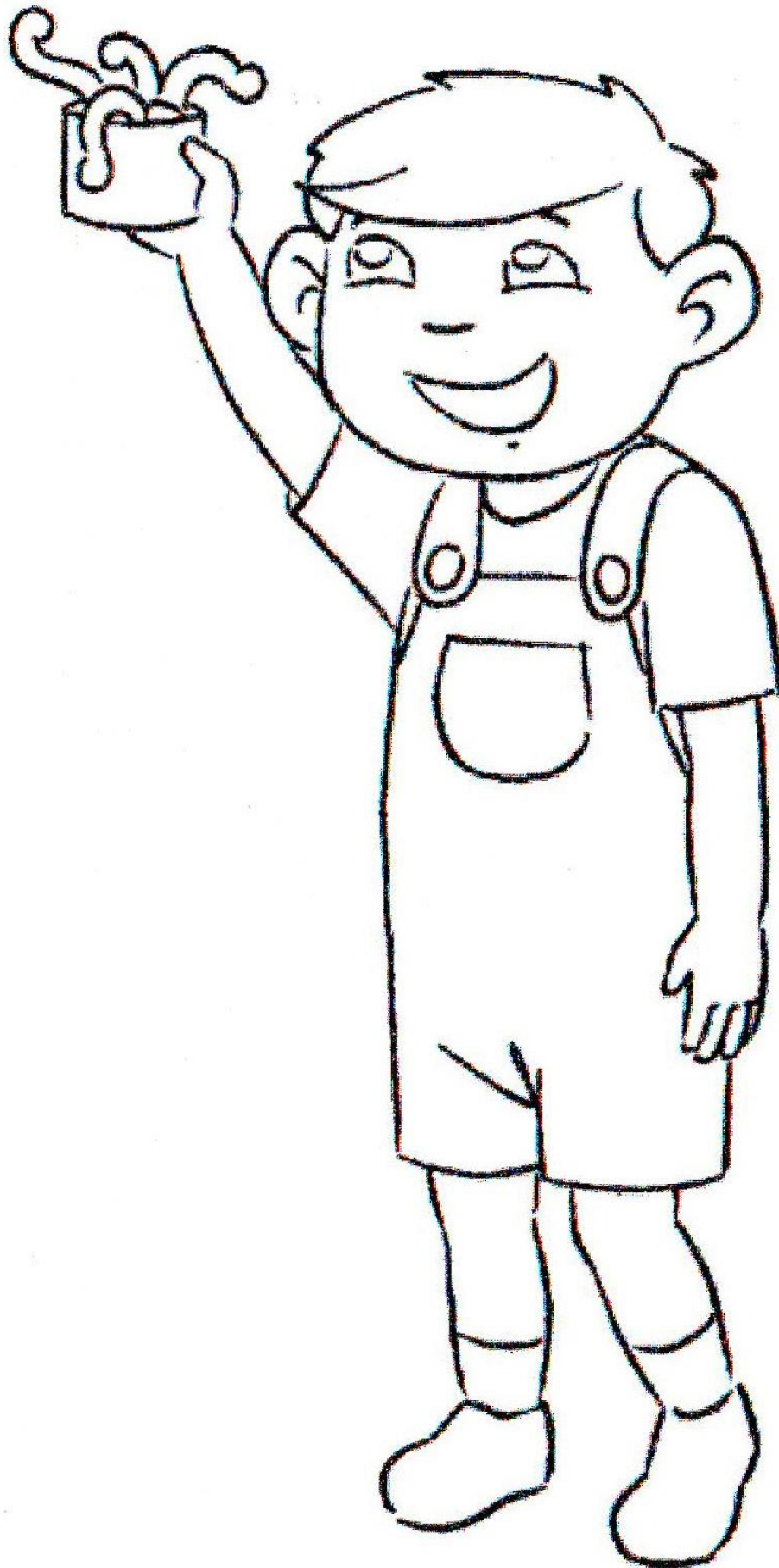
Ezen a napon is időnként ilyenféle hangok hallatszottak az ablak felől, pedig Pipike ezúttal nem mászott fel sehová, hanem a frissen felázott földből előkandikáló gilisztákat gyűjtögette nagy buzgalommal, egy üres konzerves dobozba. Szegény kis giliszták, tekergőztek, nyújtózkodtak volna kifelé a dobozból, de Pipike mindannyiszor visszanyomta őket. Aztán mikor úgy gondolta, hogy ez már elég, tenyerére vette a konzerves dobozt, s uccu! szaladt vele a konyha felé. Mancsi néni még utána kiáltott az ablakból: "Már megint mit viszel, te gyermek?", de Pipike oda se figyelt, egyenesen a konyhában állt meg, ahol Nagymama éppen az ebéddel foglalatzkodott.

- Tessék, ezt neked szedtem! - nyújtotta boldogan a konzerves dobozt Nagymama felé Pipike, s diadalmasan sugárzott a nevetős kis arca.

- Főzzél belőle laskalevest, Nagymama! - rikkantotta.

Szegény Nagymama, aki egész életében irtózott mindenféle csúszómászótól, ijedten lépett hátra, aztán ráripakodott Pipikére: - Viszed ki innen rögtön ezt az undokságot! Azonnal vidd vissza a kertbe és dobd el őket!

Pipike elszontyolodottan kullogott az ajtó felé, - én csak azt akartam, hogy laskalevest főzzél, - motyogta bűnbánóan, de mire a lépcsőhöz ért, újból felvidult az arca és visszalépett a konyhába.

Tudd meg, Nagymama, ez a Mancsi néni egész nap ordibál, pedig ugye nincs is sárga cédulája? - mondta vigyorogva, amire Nagymamából kitört a kacagás.

- Persze, hogy nincs, te kis kópé, - mondta Pipikének, amikor már beszélni tudott a nagy nevetéstől. - Persze, hogy nincs. Már hogy lenne sárga cédulája? Hogy is jut eszedbe ilyesmi? Mancsi néni csak azért kiabál rátok, mert félt benneteket, nehogy valami rosszat csináljatok. Érted, kisfiam? Tanuld meg, hogy a felnőttek legtöbbször azért kiabálnak a gyermekekre, mert féltik őket.

- Ez biztos? - ragyogott fel Pipike huncut tekintete, - azzal választ se várva sarkon fordult és kivágatott a konyhából, kezében a gilisztákkal tele konzerves dobozzal.

Mancsi néni pedig azóta is, amikor néha találkoznak, nevetve emlegeti Pipikének, hogy sok-sok évvel ezelőtt őt sárgacédulásnak nevezte. Mert Mancsi néni még mai napig is ott lakik abban a szép nagy emeletes házban, ahol valamikor Nagymamával szomszédok és barátnők voltak.

HOGYAN HÚZTA MAGÁRA PIPIKE A KARÁCSONYFÁT

Réges-régi történetet mesélek el most nektek, gyerekek, ami akkor esett meg, amikor Pipike alig két és fél éves kisfiú volt, pirospozsgás, kacagós szemű és nagyon-nagyon kíváncsi. Na, meg egy ici-picit kajtár is. Mert Pipike, el kell mondanom nektek, nagyon szerette a cukorkát, meg a mindenféle édességet.

Abban az évben, Dörmikével együtt, nagyon várták az Angyalt, naponta kérdezték Mamától, hogy már mikor jön és már mikor hozza el a karácsonyfát nekik. Aztán egyszer csak végre érkezett a Karácsony szép napja is. Vidám, derűs nap volt, kint az udvaron sok ropogós hóval és fehér ragyogással. A két kis testvér egész délelőtt szánkázott, hógolyózott, ebédidőre alig lehetett becsalogatni őket. Pedig aznap nagyon finom ebédet főzött Nagymama, szép, sárga húslevest, jó kövér grízgombócokkal, amit nagyon szerettek a gyerekek, ropogós husikát, meg sok-sok finom vaníliaillatú süteményt. Volt ott a diós-mákos patkótól elkezdve, a vaníliás kiflicskékig, meg a foszlós kalácsig, minden. Dörmike és Pipike degeszre ették magukat, aztán mindketten beültek a kis fonott karosszékükbe és ölbetett kézzel, dobogó szívvel, elkezdtek az Angyala várakozni. Mert Mama azt mondta nekik, hogy ha nem lesznek jó gyermekek, akkor az Angyal elkerüli a

házukat, ha meg jók lesznek, akkor hamarosan berepül a nagyszoba nyitva hagyott ablakán és csodálatos karácsonyfát hoz nekik, alatta sok-sok szép ajándékkal.

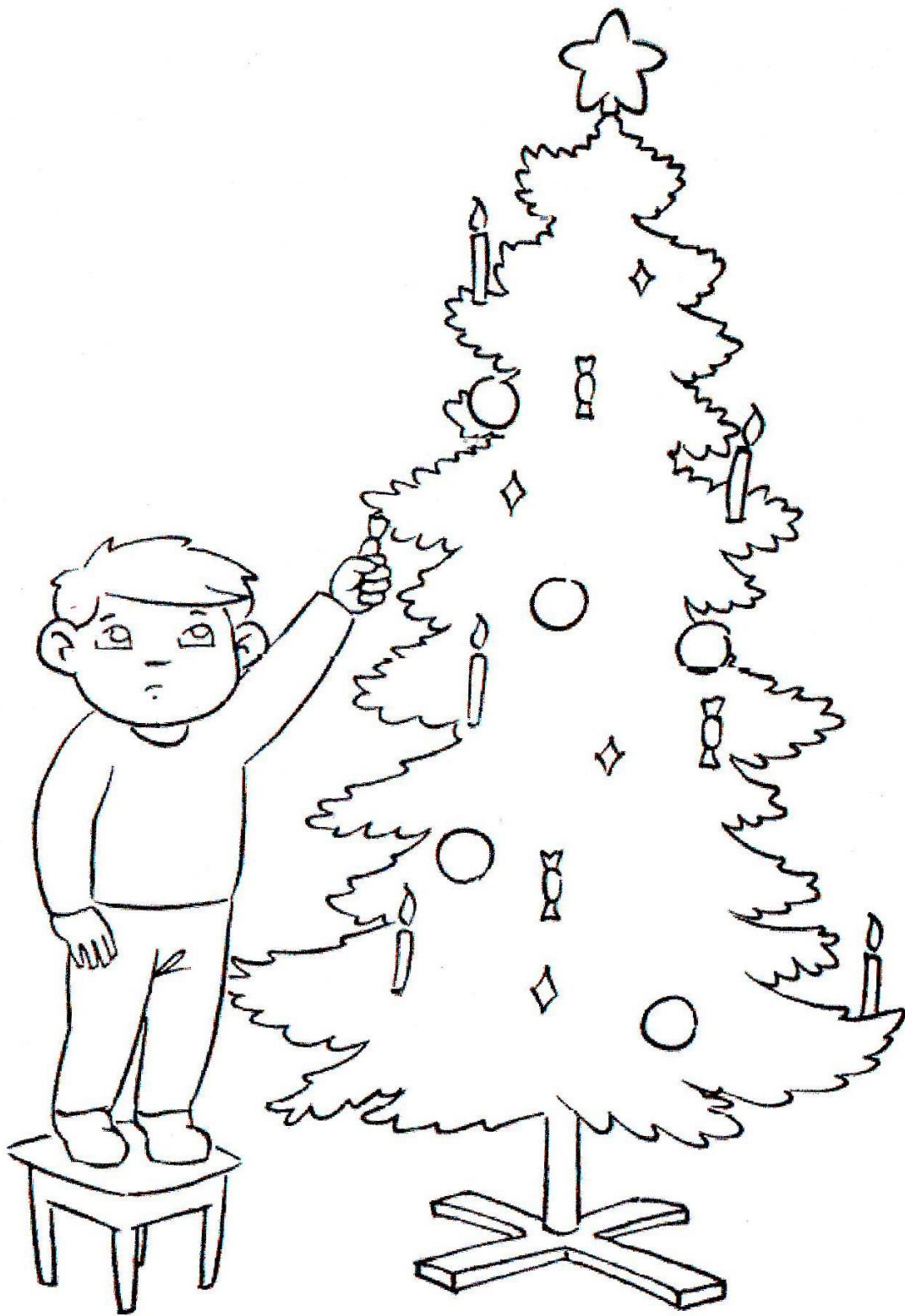
Ült hát Dörmike és Pipike a nagy csendben, Dörmike még el is bóbiskolt egy kicsit, Pipike meg egyre dörzsölgette össze a kis kezeit, mert a nagy izgalomtól folyton kiütött a tenyerén az izzadság. És egyszerre csak, a kora-alkonyati órában, megszólalt egy vékonyan csilingelő hangú kiscsengő. Felugrott a két kisfiú és tétován néztek Mamára, hogy akkor ők most vajon bemehetnek-e a szobába?

- Gyertek csak, gyorsan! - mondta nekik Mama, - nézzük meg hamar, hátha még meglátjuk az Angyalkát, biztosan most repült ki az ablakon.

Dörmike és Pipike, egymás sarkát taposva rohant, hát ott pompázott a gyönyörű, csillogó, nagy karácsonyfa a szoba közepén, csak úgy szikrázott rajta a sok csillagszóró. - És telis-tele van cukorkával, keksszel, almával, dióval - állapította meg magában rögtön Pipike. Dörmike először inkább az ablakhoz szaladt, s bizony gyerekek, ha hiszitek, ha nem, még látta az Angyalt, amint nagy fényesség közepette tovasuhant. Ott állt megilletődötten, csendben, talán el sem tudta hinni, hogy ő most látta az Angyalt. Csak a Mama hívására fordult újra a fa felé, majd Pipikével együtt, ugrándozva vették birtokukba az ajándékokat. Volt ott játék-teherautó, kismackó, kiscsizma, kötött szveterke, de Dörmike a legeslegjobban egy szép, színesfedelű könyvnek örült, amely telistele volt

gyönyörű képekkel. Magához ölelte, még meg is puszilta a képen Sanyi manót, mert ez a szép könyv a Sanyi manó könyve volt.

Amikor már eléggé kiörvendezték magukat mindannyian, kivonultak a konyhába, hogy az időközben átjött szomszéd néninek elmeséeljék, mi mindent kaptak. Nagymama és Mama közben nekiláttak a vacsora feltalálásának, s a nagy beszélgetésben észre sem vették, hogy Pipike újból besurrant a szobába. Már azelőtt kinézett magának egy szépen csillogó, sztaniolba csavart cukorkát, ami ott lógott a fán, csakhogy Pipike még olyan kicsi volt, hogy nem érte el. Így hát szépen előhúzta a kályha mellől a kis sámlit, odacipelte a karácsonyfa mellé, felmászott rá és elkezdett ágaskodni a cukor felé. Mint már mondtam nektek, gyerekek, Pipike egy picurkát kajtár kisfiú volt, a cukorkát pedig mindennél jobban szerette. Csakhogy, ez a cukorka nagyon jól oda volt kötve a fához, s amint Pipike maga felé húzta, hát a fa is jönni kezdett feléje. Addig-addig mesterkedett, amíg megrántotta a cukorka madzagját, aztán csirimp-csörömp, a karácsonyfa nagy csengés-bongással dőlni kezdett. Pipike behúzta a nyakát, majd leesett a kis sámliról, a karácsonyfa pedig, szépen ráborult. Szegényke úgy megijedt, hogy még sírni is elfelejtett. S amikor a nagy lármára berohantak a felnőttek is, Mama úgy szedte ki Pipikét a fa alól, hogy a nagy szeme kerekre nyílván csak nézett, nézett és mukkanni sem mert.

Hát erre nem is volt mit mondani, mert a gyönyörű színes díszek majdnem mind ripityára törtek, Dörmike pedig egyre csak azt szipogta: - Jaj, most mit fog mondani az Angyal?. ..

- Látod? - látod? - szidta Pipikét, - így jár, aki mindent meg akar enni!

Pipike egy darabig se eleven, se holt nem volt. De aztán Mama összeszedte a karácsonyfa romjait, és úgy-ahogy visszaállította a helyére a fát. Pipikének pedig csak ennyit mondott, csöndesen: - Remélem, ez jó tanulság volt neked és sohasem fogod ezt a karácsonyt elfelejteni.

Hát Pipike nem is felejtette el. Amikor a nagy ijedtségéből magához tért, meg aztán aludt is rá egyet, már mindenkinek boldogan mesélte, hogy "képzeljétek el, rám dőlt a kalácsonyfa!" Mert egy picikét még selypített és az "r" betűt néha "l"-nek ejtette. S mit szóltok hozzá, gyerekek, évek múlva is, amikor már nagyobb fiú lett, ha a fiúk egymás között a hőstetteiket mesélték, Pipike mindig büszkén vágta ki, mint a szerinte legnagyobb hőstettet, hogy: "igen, de tudjátok meg, hogy egyszer rám esett a karácsonyfa."

HOGY AKARTA MAMA MEGTRÉFÁLNI MICIKÉT?

Gyerekek, hadd mutassam be nektek Micikét, aki mesénk idejére már aranyos, szelíd, sőt kissé félénk ötéves kislánnyá cseperedett. Sötétbarna, tágranyílt szemmel csodálkozott a világra, s talán nagyritkán még magányos is volt, hiszen a testvérei sokkal nagyobbak mint ő, és ráadásul fiúk, akiknek az iskolán kívül már más érdeklődési körük alakult ki, mint ami Micikét is érdekelhette volna. És abban az időben, sajnos, már sem Dédike, sem pedig Nagymama nem éltek, így aztán Micike mindennel Mamához szaladt. Dehát Mama sem lehetett mindig kéznél, s így történt meg egy nap, hogy Micike egyedül akart vizet inni a konyhában. Felcsipeszkedett és megcsavarta a csapot, mire az hangosan hörögni kezdett, majd nagy erővel csapódott ki belőle a vízszugár. Micike rémülten ejtette ki a kezéből a poharat, és hanyatt-homlok menekült a konyhából, de még a lakásból is. Lerohant a lépcsőkön és nem szólt senkinek semmit. Amikor néhány perc múlva megérkezett Mama, a lakás már úszott a vízben, a szőnyegek csak úgy lebegtek a víz tetején. Mégy szerencse, hogy a jó szomszédok segítségével rövid időn belül rendbe lehetett tenni a lakást.

Azonban nem is erről akartam most beszélni nektek. Lássuk csak, mi is történt azon a szép koratavaszi délutánon, amiről mai mesénk szól? Hát csak annyi történt, hogy Micike egész nap annyit ugra-bugrált, amíg délutánra olyan fáradtág fogta el, hogy gondolta, picit lefekszik. Átölelte a Mufurc nevű mackóját és úgy elaludt, hogy amikor estefelé Mama ébresztgetni kezdte, azt hitte, reggel van. Csak azt nem értette, hogy akkor miért alkonyodik? Mama elhatározta, hogy megtréfálja és elhitette vele, hogy tényleg reggel van, csak hogy ma egy különleges napra ébredtek, mert ma napfogyatkozás lesz és ezért már sötétedik is. Micike erre nagy lázba jött, s Mama fülétől a farkáig el kellett magyarázza neki, hogy mi is az a napfogyatkozás. Aztán kimentek egyet sétálni és Micike rögtön fölfedezte, hogy az utcán azért jár olyan sok ember, mert mindenki igyekszik haza, nehogy házon kívül érje őket a teljes napfogyatkozás, mert az mégiscsak félelmetes dolog, ha az emberre sötétedik az utcán. Szorosan fogta a mama kezét, és kérdezett, kérdezett végeérhetetlenül.

Mama pedig magyarázott, s Micike szentül hitte, minden szavát. Hiszen Mama még sohasem hazudott neki, így meg sem fordult a kis fejében, hogy most bizony ez az egész csak tréfa.

Amikorra haza értek, már majdnem teljesen sötét lett, s Micike egyfolytában arról érdeklődött, hogy meddig tart még a napfogyatkozás. Mama azt mondta, hogy ez egy különleges napfogyatkozás, ami

órákig fog tartani, magában pedig jól mulatott Micikén.

Nemsokára hazajött Dörmike és Pipike is a barátaiktól, s Micike lelkesedve rohant eléjük:

- Jó, hogy hazajöttetek! Hát ti nem tudjátok, hogy napfogyatkozás van? - kérdezte a testvéreitől, akik meglepetten néztek hol mamára, hol Micikére

- Elment az eszed? - kérdezte Dörmike, - hiszen most este van, nem napfogyatkozás.

- Nem ment el az eszem, igenis Mama mondta, hogy napfogyatkozás van, és mindenki hazaszaladt a gyárakból és az irodákból, és ma iskolába sem kell menjete! - nyelvelt Micike, igaza szilárd tudatában. De ahogy erősítést várva Mamára nézett, akkor látta, hogy Mama úgy nevet, hogy potyognak a könnyei. S akkorra már Dörmike meg Pipike is a hasukat fogták, amitől Micike egyszeriben megértette, hogy nevetség tárgya lett. Beszaladt a belső szobába, leült a földre, a játékaik közé és nagy-nagy bánat szállt a kis szívére. Úgy ömlöttek a könnyei, olyan keservesen sírt, hogy majd megszakadt a szíve. Olyan rosszul esett neki az elárultatás, mint eddigi életében még soha semmi.

Ettől kezdve Micike sokáig, nagyon sokáig nem hitt Mamának, s még azután is minden szavát gyanakvással figyelte.

És Mamának, amikor erre gondol, még most, hosszú-hosszú évek múltán is megtelik a szeme könnyel, de sajnos mindezt akkor kellett volna megértenie. Csakhogy akkoriban még ő is tulságosan fiatal volt.

MESE HÁROM JÓ GYERMEKRŐL, MAMÁRÓL ÉS A BARÁTSÁGRÓL

Egy zúzmarás, hideg, január eleji napon Mama hirtelen megbetegedett, annyira, hogy azonnal kórházba kellett szállítani. Nagyon megijedt, nemcsak a betegségéért, hanem mert nem tudta, hogy most mi fog történni Dörmikével, Pipikével és Micikével. Bár Dörmike megígérte, hogy nagyon fog vigyázni mindenre, hiszen ő már tizenhárom éves, de Mama tudta, hogy mindez igen nehéz, hiszen sok baj van egy háztartással, és egy kisfiú azért mégsem tud főzni, meg mindent megcsinálni. Az igaz, hogy Pipikével ketten már nagyon sokat segítettek eddig is otthon, felváltva mosogattak, bár ez állítólag leány munka, csak hát Micikére még nem lehet számítani, mert ő még alig hatéves, s ha megengedik neki, hogy kinyissa a csapot, úgy megijed a kizubogó víztől, hogy hanyatt-homlok menekül a konyhából.

Így Mama nagyon szomorúan ment el a mentőkkel, majd megszakadt a szíve, amikor látta, hogy Micike milyen kétségbeesetten sír az erkélyen, Dörmikéék pedig megpróbálják visszavinni a lakásba, de közben, ők is eltorzult arccal szeretnék visszatartani a könnyeiket. Most hiányzott csak igazán Dédike és Nagymama, akik életükben nagyon sokat segítettek Mamának, de ők mindketten, már

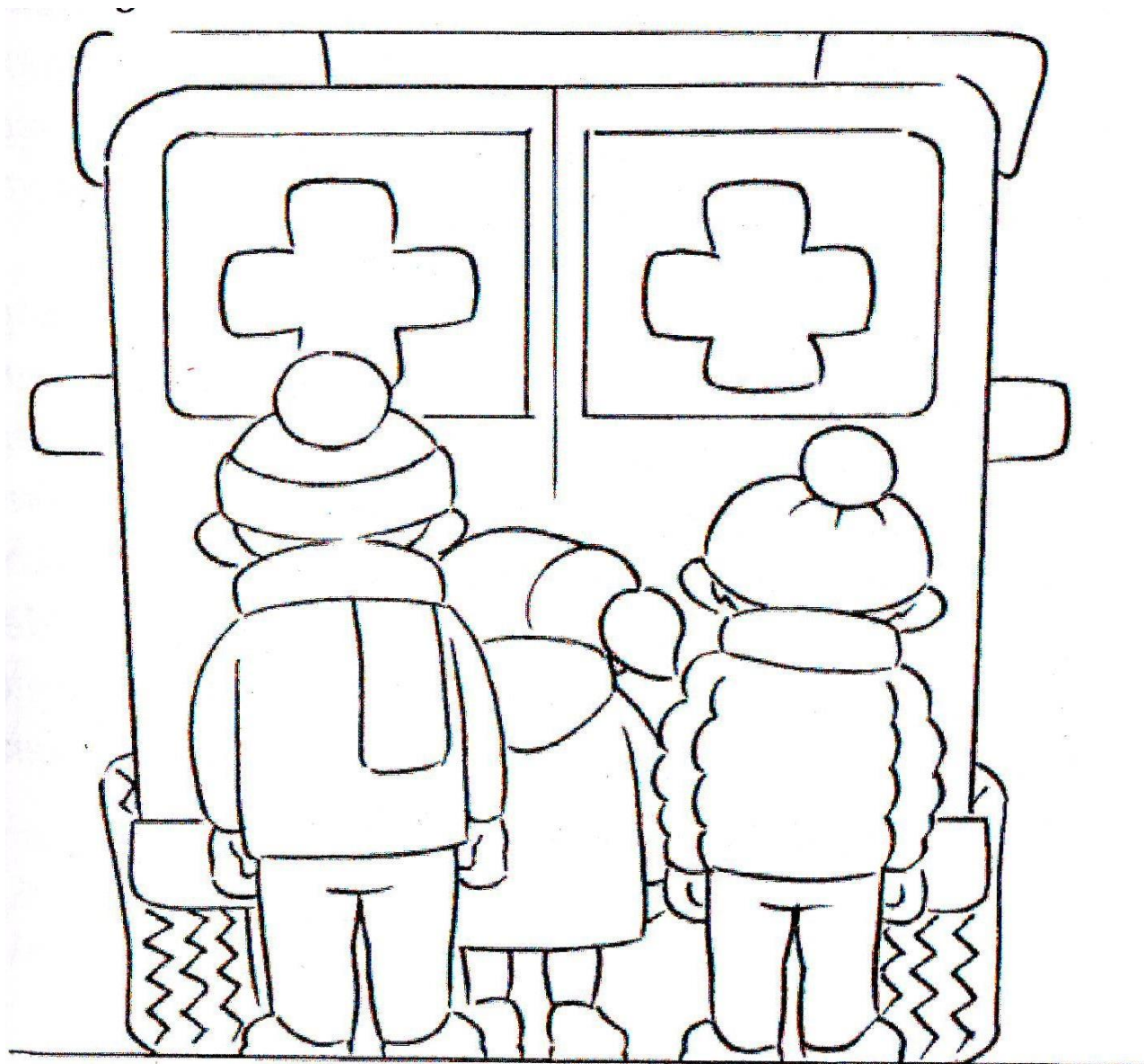
két éve az angyaloknál laknak, s most biztosan valamelyik felhő mögül nézik kétségbeesetten, amint a tömbház elől elrobog a mentőkocsi.

Másnap délelőttre aztán biztos lett, hogy Mama túl van az életveszélyen. Ott feküdt sápadtan és gyengén, a kórházi ágyon, karjába bekötve a transzfúzió, s nézte, amint cseppenként folydogál az életet adó vér és nagyon remélte, hogy most már minden rendben lesz. Folyton csak arra gondolt, hogy vajon mit csinálnak a gyermekek, még szerencse, hogy téli vakáció van és nem kell iskolába menni. Aztán meg ott lakik a szomszédban Juci néni, aki mama barátnője, és ha megtudja, hogy mi történt, ő egész biztosan segíteni fog nekik.

Közben az egyik beteg néni, aki már fennjárt, kinézett az ablakon, és azt mondja: - Kinyitom egy kicsit az ablakot, mert olyan rég ott áll a járdán három gyermek, már egész megfagyhattak, mégse mennek el. Megkérdezem, kire várnak.

- Hogy néznek ki azok a gyermekek? - kérdezte Mama, pedig már biztosan tudta, hogy csakis Dörmike, Pipike és Micike lehet ott lenni.

- Két nagyobb, szőke fiúcska és egy fekete szemű, piros kabátos, dundi kislány - mondta a néni. - Ott állnak a lelkeim a járdán, már mióta és nem veszik le a szemüket az ablakról. Pedig látszik, hogy már meg vannak dermedve a hidegtől.

- Ők azok, az én gyermekeim - telt meg könnyel a Mama szeme. - Tessék megmondani nekik, hogy menjenek haza nyugodtan, már jól érzem magam

A néni kinyitotta az ablakot és lekiáltott:

- Menjetek haza, lelkeim, jól van anyukátok, meg fog gyógyulni, de nem tud az ablakhoz jönni, mert éppen vért kap. Menjetek, mert megfagytok!

De a három gyermek nem mozdult. Csak álltak, az emeleti ablakra függesztett szemmel és vacogtak a hidegtől.

Ekkor a Mama szeméből még jobban kezdtek folyni a könnyek, és csodák-csodája, minden könnycsepp az ablak felé gurult, felugráltak az ablakpárkányra, onnan le az utcára, éppen a Dörmike, Pipike és Micike lábaihoz. Ott aztán olyan forró párát árasztottak, hogy a hó megolvadt körülöttük, és csak folytak, folytak végeérhetetlenül, mindaddig, amíg egészen elolvasztották a havat és jeget a három gyermek lába alól, s forró páragőzbe nem vonták őket. ettől aztán elmúlt minden vacogásuk, sőt, úgy felmelegedtek, mintha egy kazánházba léptek volna. Most már mosolyogtak és ekkor értették meg, hogy Mama tényleg meg fog gyógyulni, igazán meggyógyul, s visszavisszapillantva, lassan elindultak hazafelé.

Amikor Mamát néhány nap múlva, bár még gyengén, de hazaengedték a kórházból, boldogan állapította meg, hogy ilyen tiszta és rendes még sohasem volt a lakás, és hogy ilyen jó gyermekei senkinek a világon nincsenek, mint neki. S amikor azt is megtudta, hogy Juci néni mindennap ebédet főzött nekik, meg a ruháikat is kimosta, Mama megérezte, hogy milyen csodálatos, szívet melengető az, ha valakinek igazi barátja van.

MICIKE NYARAL

Azon a nyáron Micike már hat és fél éves volt, így Mama elhatározta, hogy Magával viszi nyaralni. Szovátára mentek, ami egy nagyon szép fürdőváros Erdélyben, híres sós tava a Medve-tó, aminek a vize meleg. Szovátát gyönyörű fenyvesek övezik, és van ott még egy kisebb, de szintén kellemes fürdőzési lehetőség, a Mogyorósi-tó, aminek viszont hideg a vize.

Micike nagy izgalomba jött, amikor mamától megtudta, hogy ő is vele mehet, örömeben ugrálni kezdett és ide-oda rohanguált, egyik testvérétől a másikig, s énekelve kiabálta: "Megyek Szovátára! Megyek Szovátára! Lá-lá-lá!" Aztán nekilátott becsomagolni a kedvenc dolgait, amiktől percig sem akart megválni, s alig várta a másnap reggelt, hogy induljanak már.

Reggel ragyogóan sütött a nap, így hát még nagyobb kedvvel ültek be az autóba. Magukkal vitték Ilu nénit, mama egyik barátnőjét is, aki magával hozta a lányát, Zsókát. Négyen vettek ki egy kétszobás lakást a nyaralás idejére, és úgy tervezték, hogy aznap még fürödnek is egyet a Medve-tóban.

De bár ne vitték volna Zsókát! Mama ezerszer megbánta, hogy olyan jóhiszemű volt. Ugyanis Zsóka négy évvel nagyobb Micikénél, s mama azt hitte, hogy még jó is lesz, ha Micike mellett ott van

egy nagyobb kislány, legalább felügyel rá, de a két hét alatt kiderült, hogy Zsóka rosszindulatú irigy és gonosz kislány, aki folyton bosszantotta Micikét, sőt, csupa rosszat csinált, hogy aztán ráfoghassa a kisebbre. Szegény Micikének megkeserítette a nyaralását, ami pedig igen szépnek ígérkezett.

Az első napokban sokat napoztak, fürödtek, sétáltak, de aztán két esős nap következett, amikor bizony csak az udvaron lehetett játszani. Az udvar végében, ahol laktak, egy kis patakocska folyt, a környékbeli gyerekek nagyon szerettek ott játszózni. Így Micike is odamerészkedett, s ott ismerkedett meg Klárikával is. De mielőtt elmondanám a Klárikával megesett történetet, hadd mondjam el, mit csinált egyik délután az a gonosz Zsóka. Mama és Ilu néni éppen vacsorát készítettek, amikor Zsóka kifulladásra rohant be a szobába, és azt kiabálta, hogy Micike beleesett a patakba, pedig ő végéig mondta neki, hogy ne menjen közel a vízhez, de Micikével nem lehetett beszélni, s most tessék: megcsúszott és beleesett a vízbe. Mama lélekszakadva szaladt le a lépcsőkön, hátra az udvarba, ahol Micike ott reszketett a parton, csuromvizesen, a többi gyerek már kisegítette a vízből. Micike nagyon sírt, de nem mondott semmit, mert nem szokott árulkodni, mama azonban a gyerekektől megtudta, hogy Micikét Zsóka lökte be a vízbe, aztán mit sem törődve vele, elfutott. Mama nagyon felmérgelődött, de mivel nem akart összeveszni Ilu nénivel, hát ennyiben hagyta a dolgot.

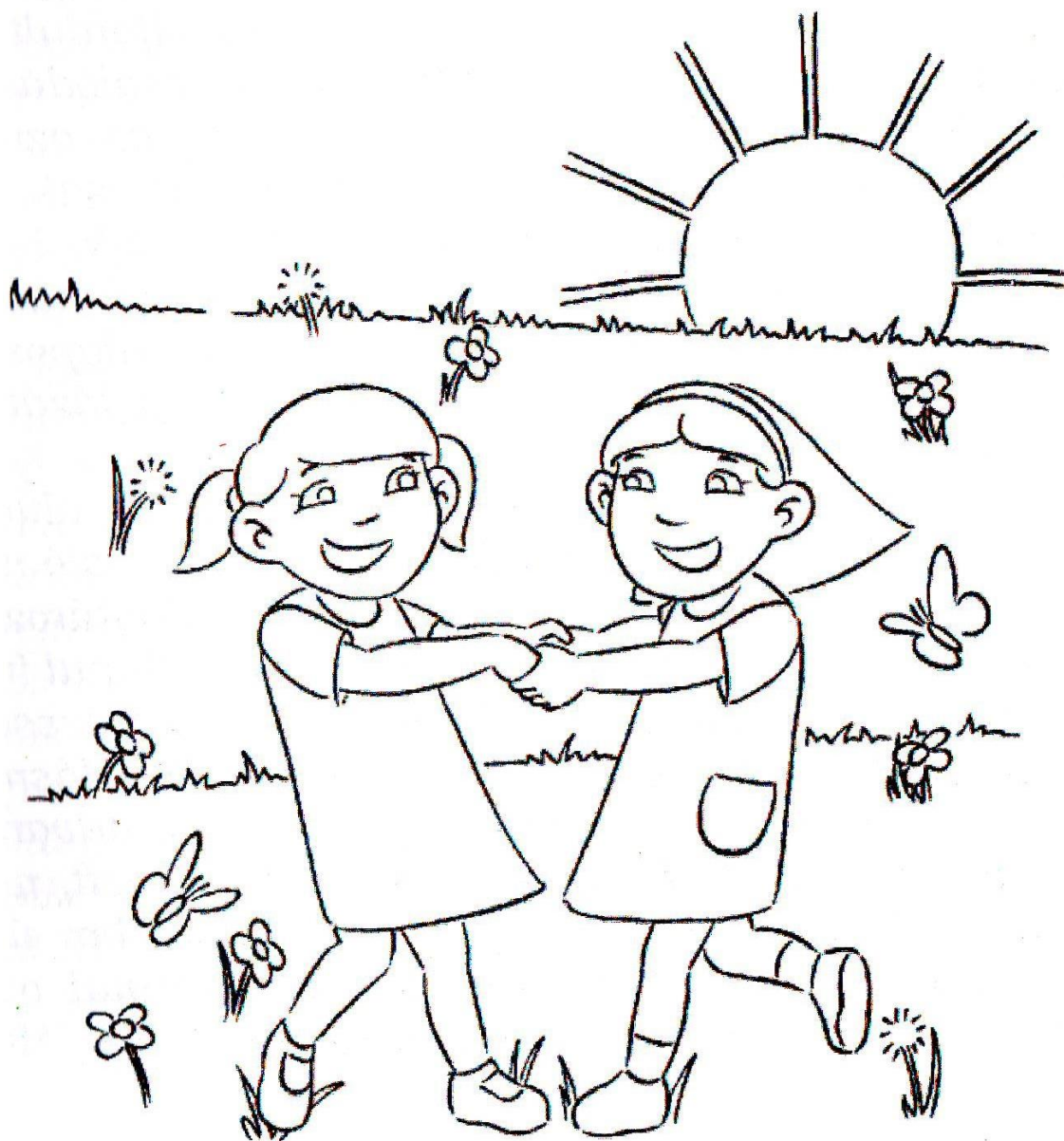
Micikét azonban többé nem bízta Zsókára, egy percig sem.

Másnap aztán, amikor még mindig nem lehetett strandolni, Micike egyedül ment le az udvarra, de sajnos nem ismerte a gyerekeket, így senki sem játszott vele, mígnem egy szőke kislány eléje állt és azt kérdezte tőle: akarsz velem játszani? - Én Klárika vagyok és itt lakunk a mellettetek levő házban.

Micike boldogan ment bele a barátságba és egész délután együtt játszottak. Estefelé megígérték egymásnak, hogy másnap is együtt fognak játszani, vacsoránál pedig Micike rá se nézett Zsókára. Másnap reggel alig várta, hogy leszaladhasson az udvarra, és találkozzon Klárikával, aki már ott ugra-bugrált a patak mellett. Micike hozzá szaladt, de Klárika idegenül nézett rá, mint aki sohasem látta. Micike emlékeztette, hogy azelőtt való nap örök barátságot fogadtak egymásnak, de a másik kislány csak rázta a fejét és azt mondta: "Én téged sohasem láttalak." Azzal elfordult és többé rá sem nézett Micikére, aki a csalódástól majdhogynem sírva fakadt. Felszaladt és aznap nem is ment le többet az udvarra, egyre csak azt ismételte magában, hogy ez nem létezik, hogy mindenki ilyen rossz és gonosz legyen. Bánatában még a vacsora sem kellett neki, Mama alaposan meg is ijedt, hogy megbetegedett, még a lázát is megmérte. Szegény Micike egész éjjel forgolódott, aludni sem tudott a nagy bánattól, hiszen azelőtt való nap nagyon megszerette Klárikát, s éppen elhatározta, hogy amikor ősszel iskolába kerül és meg

tanul írni, akkor majd levelezni is fognak. És most tessék! Egyszerűen nem értette, mi történhetett. Másnap reggel nagyon szomorúan kullogott le az udvarra, összeszorult a kicsi szíve, amikor körülnézett, nem tudta, hogy most mi is fog történni, ha újra meglátja Klárikát. Klárika azonban azonnal odaszaladt hozzá és kedvesen megkérdezte tőle:

- Miért nem voltál lenn tegnap egész nap? Annyira vártalak, hiszen megbeszéltük.

Micike csak bámult, most már végképp nem tudta mire vélni a dolgot, amikor hirtelen meglátott egy pont olyan kislányt, mint Klárika. Szakasztott olyan volt, még a ruhájuk is egyforma, ámult el Micike. Klárika erre kacagni kezdett: "Hát te nem tudad, hogy van egy ikertestvérem, akivel folyton összetévesztenek?" Micike csak most értette meg, hogy tegnap nem Klárikával beszélt, hanem Sárival, aki nem árulta el, hogy ők ikrek.

Felderült a Micike szomorú arcocskája, de azért arra gondolt, hogy bizony, ha Sári tegnap megmondja neki az igazat, mennyi bánattól és fájdalomtól kímélte volna meg őt.

Klárika feléje nyújtotta a kezét, és azt mondta:

- Ne haragudj Sárira, ő már csak ilyen. Nem igazi rosszaságból tette, hogy nem mondta meg neked az igazat. Ő azt hitte, hogy ez egy jó vicc. Nem gondolta, hogy neked ilyen rosszul fog esni." Micike erre elmosolyodott és visszatért a jó kedve. Klárikával kézen fogva táncra perdültek és barátnők maradtak az egész nyaralás ideje alatt.

Micikének felejthetetlen maradt ez a nyaralás, a sok finom lubickolás a tó langymeleg vizében, meg az is, amikor egy hirtelen zápor után Mamával mezitláb tapicskoltak a lakásukig. Miután hazautaztak, még sokáig mesélte lelkesedve Dörmikének és Pipikének a vele megesett kalandokat, sokat gondolt Klárikára és Zsókával többé nem barátkozott.

Aztán szeptemberben Micike első osztályba ment, ami azonban már egy másik mese.

HOVÁ TŰNTEK A TARAJOS GŐTÉK AZ UBORKÁSÜVEGBŐL?

Amikor Dörmike reggel korán benyitott a hálósobába, Mama csak ránézett és rögtön tudta, hogy valami baj van.

- Mi történt? - ült fel ijedten, - mire Dörmike hüppögve elmondta, hogy amint felébredt, első gondolata a gőték voltak és felkelt, hogy megnézze őket, de egyetlen - egy sem volt már az uborkásüvegben. Nem hitt a szemének, ezért felébresztette Pipikét is, s most már ketten meresztették a szemüket az üres üvegekre, mert ott bizony egy fia tarajos gőte sem volt a kilencből, amiket pedig tegnap helyeztek el ott, nagy-nagy gonddal. Még meg felelő növényzetet, ágakat is raktak az üvegekbe, hogy otthonosan érezzék magukat a gőték, s most tessék: sehol nincsenek. Az éjszaka folyamán úgy eltűntek, mint a kámfor.

- Átkutattunk minden sarkot a szobában, de sehol még csak nyoma sincs a gőtéknek - szipogott Dörmike. - Most mi lesz? - kérdezte Mamát, - miközben abban reménykedett, hogy Mama majd megtalálja őket, hiszen az anyukáknak mindig minden sikerül. Persze, ez nem így van, hiszen az anyuka is csak ember, de Dörmike akkor még azt hitte, hogy Mama mindent tud. Az igazság azonban az, hogy Mama ezúttal alaposan megrémült, arra

gondolt, hogy a góték biztosan bemásztak a fürdőszobába és talán eldugták a lefolyót, vagy ki tudja, hova bújtak, s aztán ott majd megdöglenek és megbüdösödnek.

- Brrr! - rázkódott meg Mama a gondolattól, majd kiugrott az ágyból, magára kapta a pongyoláját és kiadta a vezényszót: "Az egész család nekiáll gótéket keresni!" Még Micike is segíteni akart, pedig ő az este azt mondta, hogy a világért meg nem fogna ilyen rusnya jószágokat, most azonban a vadászat lehetősége, hogy éppen ő fogja megtalálni őket, fellelkesítette. Rohantak hát mindannyian a fiúk szobájába, ahol Pipike már az ágyat is szinte darabokra szedte, lehúzta a paplan- és párnahuzatokat is, felfordított minden bútordarabot, minden sarkot kiüresített, de a gótéknak nyoma sem volt.

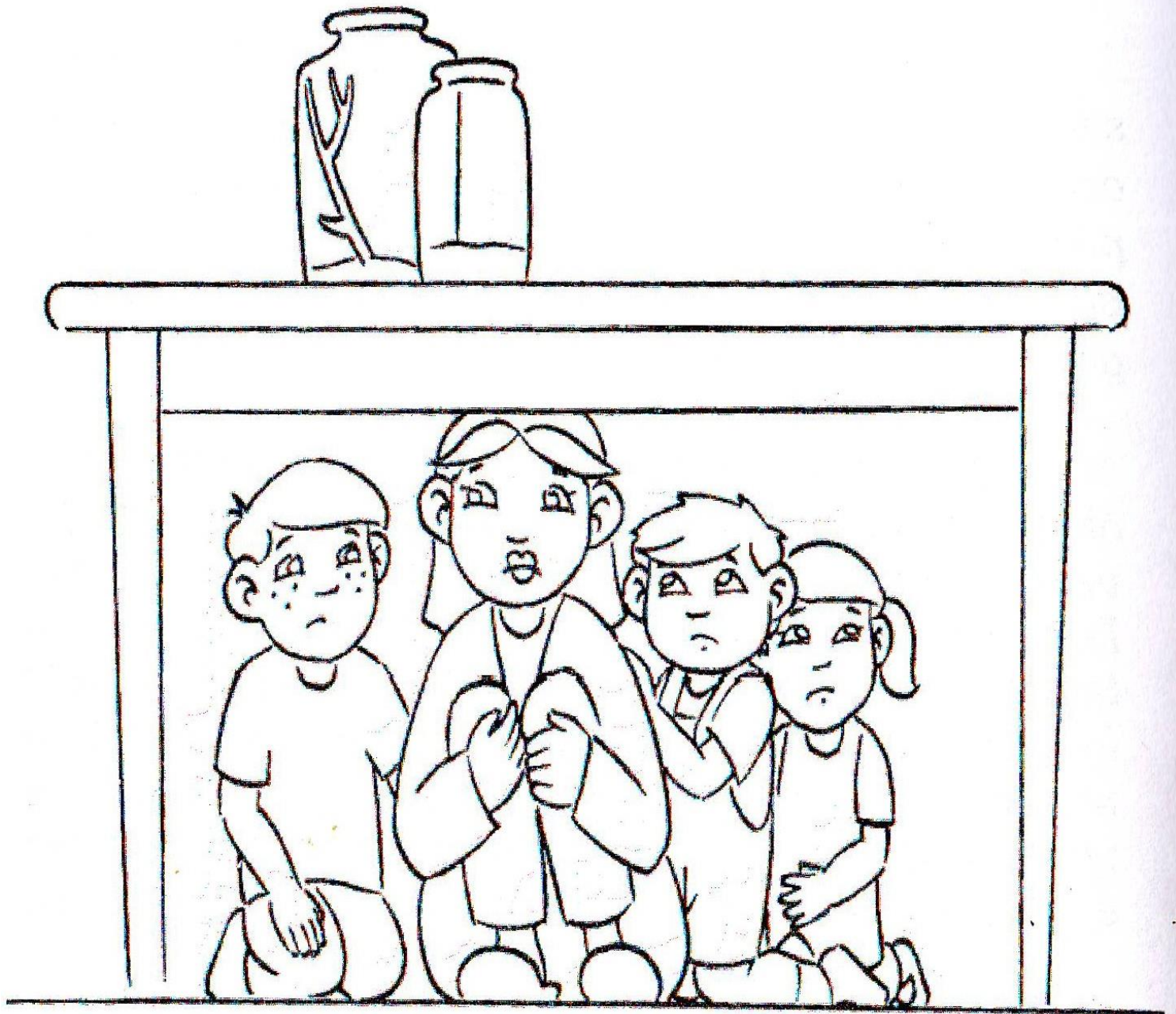
Pedig milyen nehéz körülmények között fogtuk őket, - sóhajtott Pipike, - ugyanis ilyenkor, április végén még nincs is igazi meleg, és amikor Dörmikének az az ötlete támadt, hogy szedjenek tarajos gótéket az erdei tónál, ami végül is nem igazi tó, inkább csak egy nagyobb pocsolya, a régi, beomlott bányá bejáratánál., - hát Dörmike a végén irtózott bemenni a hideg, meg aztán nem éppen tiszta vízbe, így Pipike vállalkozott az egészre. Lehúzta a cipőjét, a zokniját, feltúrta a nadrágszárát, és bátran belegázolt a jéghideg, nyálkás vízbe. (Ha Mama ezt látta volna!) Kézzelel kotorászott a vízben, s egyenként adta ki a partra a megfogott gótéket, amiket Dörmike

betett a vízzel telt műanyag tasakokba. Még néhány, ágat is szedtek, hogy a gótéknak majd természetes környezetet teremtsenek, aztán boldogan nyargaltak haza az erdőn keresztül.

Itt el kell mondanom, hogy az az erdő a tömbházaktól nem messze kezdődött és olyan nagy kiterjedésű volt, na meg olyan romantikus, hogy Dörmike és Pipike csak meseerdőnek nevezte.

Otthon kértek Mamától egy ötliteres és egy háromliteres uborkásüveget, megtöltötték vízzel, belehelyezték az ágakat, majd óvatosan beleengedték az gótéket az üvegekbe. A nagyobbakat, szám szerint ötöt a nagyobbik üvegbe, négyet pedig a kisebbikbe. Amikor mindennel készen lett, hívták Mamát és Micikét, és nagyon, de nagyon büszkék voltak a szerzeményükre. Este, vacsora és fürdés után fáradtan, de boldogan aludtak el, ahhoz, hogy reggelre kelve a szörnyű valóságra ébredjenek: egyetlen góte sem maradt az üvegekben. Hogy hogyan tudtak kimászni, és egyáltalán, hová tudtak úgy eltűnni, az örök rejtély marad.

Aznap délelőtt az egész család négykézláb kúszott, mászott saroktól-sarokig, szobából az előszobába, onnan a másik szobába, a fürdőszobába, konyhába, mindent, de mindent felforgattak, de a gótéket sajnos sehol meg nem találták. Mama percről percre mind idegesebb lett, Dörmike és Pipike meg egyre jobban lógatta az orrát, azonban minden fáradozásuk hiábavalónak bizonyult. Délfelé feladtak minden reményt és Mama kiadta a parancsot, hogy

befejezték a gőte-keresést. Vannak, ahol vannak, ott egye meg a csuda őket, a lefolyók nincsenek eldugulva, a lakásban nincs egy lyuk, amit ki ne kutattak volna, itt már nincs mit tenni tovább. Biztosan szárnyuk nőtt és kirepültek az ablakon - mondta tréfásan és sajnálkozva simogatta meg Dörmike és Pipike lehorgasztott buksiját. - Ne búsuljatok, - mondta nekik - ezután gyűjtsetek növényeket, azok nem fognak sehová elcsatangolni, egyébként is nemsokára itt lesz a nyári szünidő, bőven lesz időtök virágokat, növényeket préselni. Meglátjátok, mennyi örömötök telik majd benne. És másnap Mama vásárolt nekik egy szép albumot, hogy meg hozza a kedvüket.

Így jött létre aztán a Dörmike páratlanul szép növénygyűjteménye, amit egész nyáron szorgalmasan gyűjtögetett, s ami olyan gondosan és szépen volt összeállítva, hogy a következő tanévben az iskolában mindenki csodájára járt. Pipikét viszont már akkor is mindennél jobban érdekelték az autók, így hát ő ezúttal kimaradt a növénygyűjtésből. Ő inkább autós posztereket, képeket gyűjtött. A gőtéket azonban még mindig felemlegetik a családban. Gyerekek! Ha valaki közületek véletlenül tudja, hogy a tarajos gőték hogyan és hova tudnak ilyen nyomtalanul eltűnni az uborkásüvegből, írja meg nekem, mert én bizony még a mai napig sem tudom.

MESE A VIRÁGOKAT FAKASZTÓ KISLÁNYRÓL

Higgyétek el nekem gyerekek, valamikor én is voltam kislány. Mégpedig nagyon makacs, önfejű, mindenkivel dacoló, barna copfos kislány. Azt hittem, mindig nekem van igazam. Csak mondtam, mondtam a magamét, nem törődve az engem nagyon szerető nagyanyám, édesanyám vagy éppen dédanyám érzékenységével. Sokszor megbántottam őket meggondolatlan szavaimmal, és közben nem vettem észre, hogy ezzel saját magamnak okozom a legnagyobb kárt. Pedig hányszor láttam édesanyám könnybeboruló szemét, ez fájt is nekem, mégis visszafeleseltem, csakazértis, mígnem egy szép napon nagyon öreg, kilencvenes éveit felé járó, hófehér hajú dédanyám maga mellé ültetett, megsimogatta a fejem és azt mondta: - gyere kicsim, elmondok neked egy szép mesét, ami nagyon régen történt, még az én kisgyerekkoromban, de akármennyi idő is telt el azóta, az anyukák azóta is anyukák maradtak és a kislányok szintén csak kislányok, míg meg nem nőttek. Mert bizony szinte észrevétlenül a kislányokból is anyukák lesznek, azután nagymamák, és ez így megy az idők végezetéig, amíg csak emberek léteznek majd ezen a földön.

És most elmondom a mesét:

" Élt tehát, valamikor, - amikor még a virágok is szebben nyíltak és a madarak is vidámabban csiripeltek a fákon, - egy kislány. Szép, bogárszemű, vidám, mosolygós arcú kislány volt, örültek is neki a szülei, amikor megszületett. Nőtt, növekedett, játszott, mint a többi gyerek, sírt, kacagott, egyszóval úgy nézett ki, hogy pontosan olyan, mint a többi vele egykorú gyermek. Aztán egyszer csak, amikor már nagyocská lett, az édesanyja álmot látott. Álmában megjelent neki egy vénséges-vén, de jóságos arcú anyóka és a következőket mondotta: - lányom, a te gyermeked születésénél, láthatatlanul ott állt a fejednél a jóság és a gonoszság tündére. A jóság tündére minden széppel megtöltötte a gyermeked szívét és azzal áldotta meg, hogy tíz éves korától kezdve, amikor szóra nyitja a száját, szebbnél-szebb virágok hulljanak belőle, minden szava egy-egy szép virág legyen, amik megszépítik a körülötte élők életét.

Sajnos, a jó tündérnek nem volt elég nagy a hatalma, így a gonoszság tündére félrelökte őt és sötéten morogta ő is a varázslatot: - ennek a gyermeknek kígyók és békák lakózzanak a szívében, tíz éves korától kezdve minden szavára egy-egy varangyos béka vagy kígyó ugorjon ki a szájából, elrettentve vele minden felnőttest, aki őt körülveszi

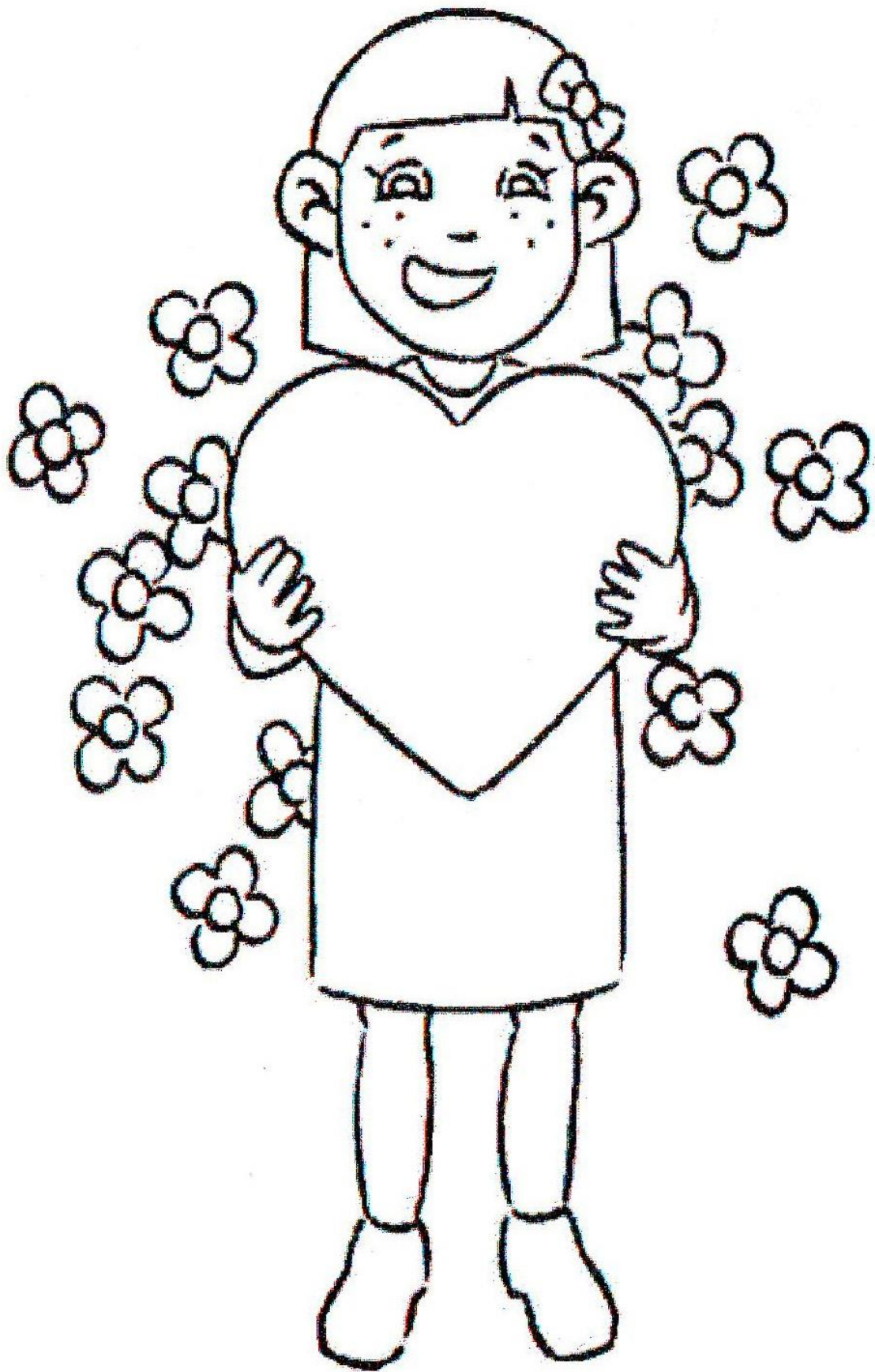
Így vált a szegény kislány szíve kétfelé, egyik felében lakozott a jóság, a szeretet, másik felében pedig a gonoszság és a gyűlölködés. Ez a két hatalom állandó harcot vívott benne, neki is nagy szomorúságot okozva, mégsem tudta legyőzni egyik

hatalom sem a másikat. Miután betöltötte a tízedik életévét, édesanyja nagy bánatára hol vidáman kacagott, virágokat pergetve a szájából, hol csúnyán ordítozott, csak úgy ugráltak ki a békák a szájából. Édesanyja pedig csak fogyott, csak sápadt a bánattól, mígnem egy szép napon ágynak esett. Kérve-kérte a jó Istent, hogy tartsa őt életben, hátha ki tud eszelni valamilyen módszert, hogy megváltsa kislányát a szörnyű csapástól, hiszen a jónak mindig győznie kell, még ha hosszas, nehéz harcok árán is. Feküdt az ágyban, onnan rálátott az ablak mögött virágzó fákra, bokrokra, kismadarak szálltak az ablak párkányára és hangosan csiripelve biztatták: legyen kitartása, talán közel van már a szabadulás. - Nézd, - csiripelték - milyen szépen süt a nap, milyen derűsen kék az ég, - és csőrükben mindig friss szál virágot hoztak neki. Az édesanya szomorúan mosolygott: - hiába minden, ha a kislányom nem gyógyul meg, én ebbe belepusztulok - mondta.

És a kislány be-benézett a betegszobába, néha elgondolkozva, néha vidáman, máskor gyűlölködve, maga sem tudta, honnan jön ez a rossz érzés, de nem tudta leküzdeni. Pedig szeretett volna szabadulni ő is a kígyóktól, a békáktól, hiszen szívének egyik fele utálta őket, mégis a szíve másik felében lakozó gonoszság egyfolytában mondatta vele a sértő szavakat, amiktől az édesanyja csak mind jobban sápadt és fogyott.

Aztán egy szép napon, amikor a Hold éppen tele tányérral világított be a kislány szép, rózsaszínű bútorral berendezett szobájába, neki is megjelent álmában a jóságos arcú, öreg anyóka. - Kislányom, - mondotta. - Ha azt akarod, hogy az édesanyád életben maradjon, menj be hozzá, simogasd meg, nevedd rá, öleld át a nyakát, meglátod, kinyílnak benned a jóság virágai, azokat szórd mind az édesanyádra és akkor biztosan életben marad. A kígyók és békák nem szeretik a virágokat, csak a sivár, homokos, nedves, sötét helyeket. Így aztán, ha túl sok lesz a szívedben a virág, talán kimenekülnek a szörnyek a másik feléből és akkor soha többé nem engeded őket vissza. Így egy csapásra megszűnik a gonosz varázslat, meglátod, mennyivel boldogabb leszel majd - mondta az öreg néne, - azzal hátrálni kezdett és csakhamar beleveszett a háta mögül előgomolygó sűrű ködbe.

A kislánynak pedig, amikor reggel felnyitotta a szemét, azonnal az álma jutott eszébe. Rémület fogta el, - Istenem, vajon él-e még az édesanyám? - gyorsan kiugrott az ágyából és félve nyitott be a betegszobába. Ott feküdt az édesanyja, nagyon soványan, nagyon sápadtan, de azért mosolyogni próbált gyermekére, és erőtlenül nyújtotta feléje a karját. S a kislány odarohant, melléje térdelt, sírt, nevetett, szájából csak úgy záporoztak a szebbnél szebb virágok, felmarkolta őket, rászórta a betegágyra, beborította velük paplant, be az egész ágyat. Édesanyja arca pedig színesedni, gömbölyödni kezdett, ereje is

visszatért, felült, magához szorította kislányát és ő is sírva-nevetve mondta: - hála legyen neked Istenem, hogy visszaadtad a gyermekemet, így mostmár van miért tovább élnem. A gonosz tündér hatalmas örökre odaveszett, ezután már csak virágok vesznek körül minket - igaz, édes kicsim? - simogatta meg gyermeke fejét, - aki soha életében ilyen boldognak és megelégedettnek még nem érezte magát.

- Itt vége is van a mesének - nézett rám orrára tolt okuláréja alól dédanyám. - És tudod, hogy mik voltak azok a virágok, amik a kislány szájából hullottak? - kérdezte. - Hát a szép szavak. A jó szavak. Amiktől sokkal szebbnek látjuk a világot, míg a gonosz, meggondolatlan szavak megkeserítik az életünket.

Azóta sokszor, nagyon sokszor eszembe jutott szegény, régen-nincs dédanyám meséje. Ezért most én szólok hozzátok, kedves gyerekek, a dédanyám hangjával, bölcs, öreges mosolyával: - ne bántsatok soha senkit, higgyétek el, sokkal boldogabbnak fogjátok érezni magatokat akkor ti is. A jóság szépít, a jóság életben tart, a jóság, ha nagyon akarjuk, kifogyhatatlan. Minél többet merítünk belőle, annál bővebben terem a szívünkben, annál több virág hull ki a mi szánkából is, úgy, mint a mesebeli kislányéból.

DORKA ÉS A ZÖLD NYÚL, MEG A TÖBBIEK

Dorkáról fogok most mesélni nektek, gyerekek, aki már négy éves és nemrégiben kapott tőlem ajándékba egy hátizsákot, amit azóta mindenfelé magával hurcol. Ennek a hátizsáknak a külső felén ül Minni, piros pettyes szoknyában, nagy csodálkozó szemekkel. Csak ül rendületlenül a hátizsákon, bár én nem csodálom, hogy nem tud onnan leszállni, mert rá van varrva, Dorkát azonban ez cseppet sem zavarja, sőt, meg van győződve róla, hogy Minni, a kedves kis egérlányka azért nem mozdul a hátizsák tetejéről, mert őrzí a benne rejtőző meséket, no, meg a Dorka-költötte mesefigurákat.

Lássuk csak, gyerekek, kik is laknak hát abban a hátizsákban? Elsősorban is Csilla, a zöld nyúl. Na, mondjátok meg, láttatok ti már zöld nyulat? Ugye,, hogy nem? Pedig van, biztosan van, mert ha nem lenne, akkor Dorka sem találkozott volna vele, de egyszer meglátta egy bokor tövében kucorogni, egymásra néztek, összebarátkoztak, s most Csilla ott üldögél a jó melegben, a hátizsák bársony-mélyén. Mert tudnotok kell, hogy az a hátizsák finom puha bársonyból készült, hogy nehogy felsértse a Dorka gyenge kis vállát. Néha, amikor kézen fogva sétálgatunk a háztömb körüli bokrok mellett, Dorka Csillát is kiengedi a friss levegőre, a zöld nyúl

ilyenkor nagyokat szökkenve tűnik el a kiserdőnek nevezett ligetben, s Dorkának bizony sokáig kell keresgélnie, amíg valahogy előkerül. Akkor aztán szelíden megdorgálja és gyöngéden visszadugja a hátizsák mélyébe. Egyszer Noémi is segített keresni, de mivel semmit sem látott, kijelentette, hogy zöld nyúl nincs is, mire Dorka sértődötten közölte vele, hogy igenis van, csak Noémi nem látja. Ettől meg Noémi sértődött meg és sarkon fordulva hazaszaladt. Na persze, teheti, ő már nagylány, második osztályba jár.

A hátizsákban lakik Rebi néni is, aki egy nagykötényes öregasszony, őneki is van egy kislány unokája, és képzeljétek el gyerekek, Rebi néninek kertje is van, a nagyszekrény jobb oldalán. Ebben a kertben azonban, sajnos folyton kárt tesz valamelyik falánk állat. Hol a csíkos vadmalacok túrják fel a krumpliföldjét, hol a szélhámos tapsifülesek húzzák ki egytől-egyig a kövér sárgarépaikat a földből, sőt, összerágják még a szép kerek káposztafejeket is. Arról nem is beszélve, hogy egy nagy csapat fekete madár, folyton lecsipkedi a ribizliszemeket a bokrokról, vagy amikor beérik a cseresznye, mielőtt Rebi néni és az unokája leszedhetnék a fáról, a szemtelen fekete madarak már régen lelakmározták. Szegény Rebi néninek sok keserűséget szereztek már ezek a hivatlan vendégek, mígnem egy szép napon Dorka kitalálta, hogy nem is kell Rebi néninek kert, vesszük a kosarunkat és szépen elmegyünk a piacra, krumplit meg sárgarépaát vásárolni. Ezek után most már Rebi

néni és az unokája csak akkor bújnak elő a hátizsákból, amikor Dorkának éppen kedve szottyan szalmakrumplira vagy egy kis sárgarépa főzelékre. Ilyenkor veszik a kosarat, Rebi néni felkötí a kötényét és együtt mennek a piacra.

Egyik nap, amikor Dorkának fájt egy kicsit a torka, és nem volt szabad kimennie a házból, azt javasolta nekem, hogy ülünk fel a vonatra és utazzunk el Pestre. Jó, feleltem neki, s már vettem is a táskámat. Dorka pedig, a vonatnak kinevezett kanapé tetejére felrakta Mili babát, a kocsiával együtt, utána meg a két Petit, Jócsontot és Rosszcsontot, akik pedig minden adandó alkalommal összeverekednek. A vonaton sem férték el egymástól, sajnos mindig Rosszcsont szokott győzni, mert ő az erősebb, ilyenkor Jócsont sírva jön hozzám, hogy takarítsam le az elpiszkolódott ruháját, mert Rosszcsont belelökte a pocsolóába. Még szerencse, hogy a vonaton nincs pocsoló.

A vonatra természetesen Minni is felült, hiszen a benne levő meséket semmi esetre sem lehet itthon hagyni, de amikor Dorka is fel akart ülni, hát látja, hogy a helyén terpeszkedik Frida és Csibe, a két elválaszthatatlan barát. Frida egy kövér mackó és mondanom sem kell, pocak dolgában Csibe sem marad le mögötte.

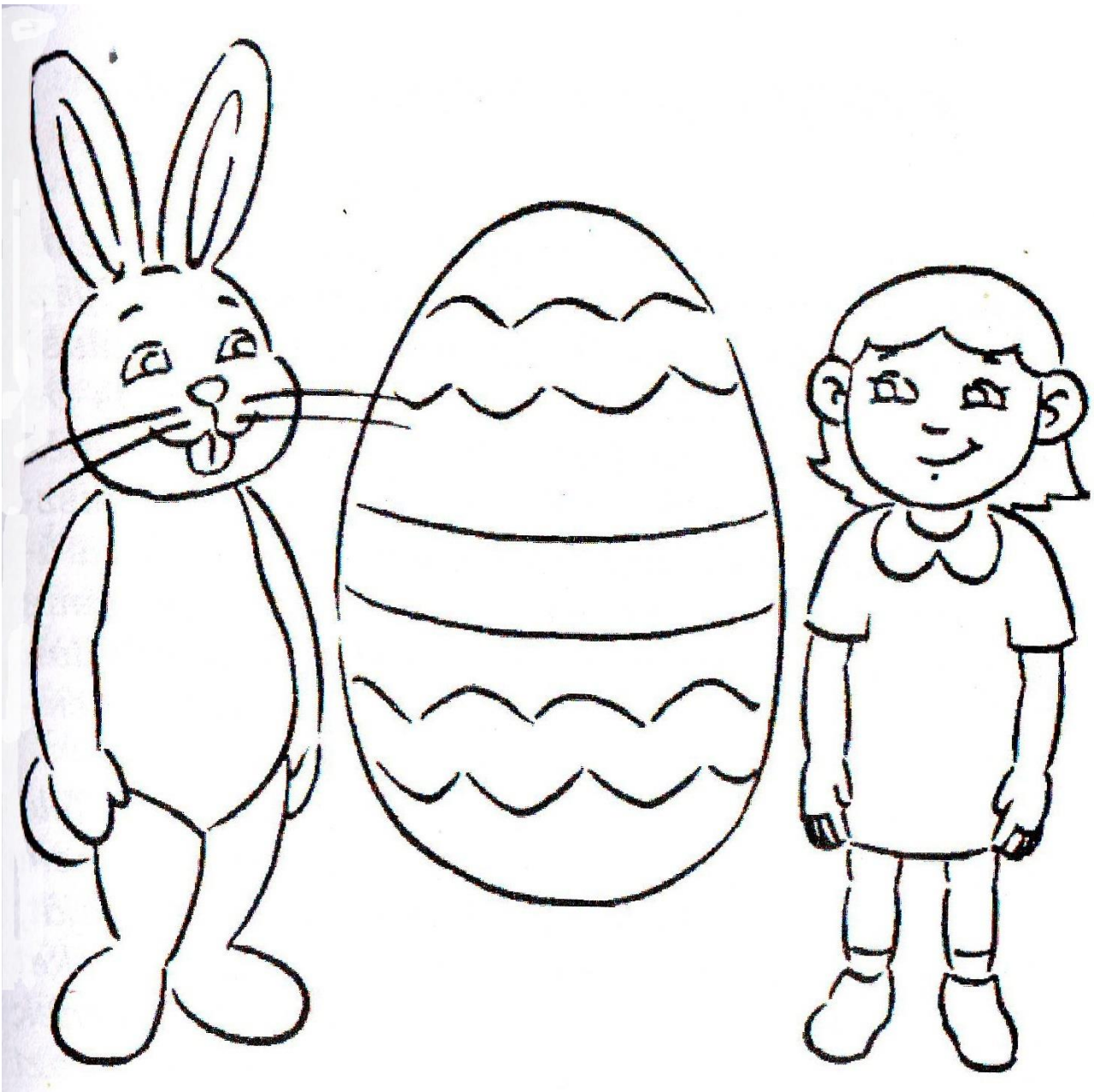
- Hát titeket ki hívott? - méltatlankodott Dorka, de amikor látta, hogy Frida és Csibe milyen esdeklő szemekkel néz, megsajnálta őket.

- Na, jó - rendelkezett -, velünk jöhettek ti is, de akkor menjete az utolsó ülésre, mert olyan kövérek vagytok, hogy nem férünk el tőletek.

Frida és Csibe boldogan másztak hátrább és végre, hosszas várakozás után, a vonat nagyokat füttyentve elindult Pest felé.

Most jut eszembe gyerekek, szinte elfelejtettem megemlíteni azt, aki a Dorka szívének mégis csak a legkedvesebb: Káposztás Kingát, akinek csak amúgy Kislány a beceneve. Kislány egy fehér nyúl, aki szinte egész nap ott ül a Dorka ölében, vagy amikor sétálni megyünk valahova, néha beültetjük a hátizsákba, a mesék közé. Kislánynak túl hosszú fülei vannak,, ami elég kellemetlen neki, mert mindig előrehajlanak, be az arcába, s ettől aztán időnként ideges lesz, mert a fülei eltakarják a szemét is, ha pedig nem lát az ember, az ugye, nagyon kellemetlen dolog. Csakhogy szerencsére Dorka mindig résen van, s ahogy észreveszi , hogy a kislány fülei előrehajlanak, rögtön gyöngéden hátrasimítja őket.

Nos, mindenki kényelmesen elhelyezkedett már a vonaton, Kislány is befúrta magát a Dorka ölébe, s szemlátomást elálmosodott a döcögéstől. Mert döcögött, rázkódott ám a vonat, amitől egy idő után Dorka is elálmosodott és azt javasolta nekem, hogy feküdjünk le egy kicsit, mert Pest még úgyis messze van, a vonaton pedig nagyszerűen lehet aludni. Ezzel én is egyetértettem, szépen összebújtunk hát Dorkával és nemsokára elszenderedtünk.

A vonat pedig vitt, röpített mindannyiunkat Pest felé., és Dorka azt álmodta, hogy már húsvét van és Csilla, a zöld nyúl egy hatalmas hímes tojást hozott neki, ketten is alig bírták feltenni az asztalra, s utána nevetős szemmel, együtt várták a locsolókat. Dorkának ettől az álomtól édes kis mosoly kezdett bujkálni a szája szögletében, amint ott szuszmogott mellettem a széles kanapén, ami ugye, nem lehet tudni, hogy nem volt-e mégis csak vonat.

MESE EGY HÁBORÚS KARÁCSONYRÓL

Gyerekek, kicsi Hannáról fogok most mesélni nektek, és egy réges-régi történetet mondok el, igaz történetet, amiből megláthatjátok, hogy a Mikulás-napi és a karácsonyi ünnepek fénye akkor is be tud ragyogni mindent, ha bármilyen nehéz körülmények között élnek az emberek. S ha hisznek a krisztusi feltámadás igazságában, a hit varázsa kinyitja a lelkeket és a menekülttáborok szinte kilátástalan, sivár világában is elviszi az ártatlan kisgyermeknek a Mikulás-és angyalvárás semmihez sem hasonlítható örömét, izgalmát.

Hannácska a második világháború vége felé egy németországi menekülttáborban élte meg, nem egészen öt éves kis életének egyik nagy csodáját, amikor a többi gyermekkel együtt betereték őket egy terembe, s egy bácsi arra kérte őket, lennének minél nagyobb csendben, mert a Mikulás azt üzenté, hogy már bepakolt és felült a rénszarvasok-húzta szánjára és éppen errefelé tart, de csak akkor áll meg itt felettük és csak akkor jön be, hogyha minden gyermek csendben ülve várakozik rá. Hanna úgy emlékszik ezekre a percekre még most, szinte hatvan év távlatából is, mintha csak a tegnap történt volna. Ült fegyelmezetten a széken, karjait a háta mögé téve, s egyre csak a hatalmasnak tűnő plafonra szegezte a tekintetét, mert valahogy úgy képzelte, hogy

nemsokára hirtelen, valamilyen formán szétnyílik a plafon és az ott támadt résen keresztül berepül közéjük a rénszarvasok húzta szánkón ülő Mikulás bácsi.

De bizony, nem így történtek a dolgok. Sokáig, annyira sokáig várakoztak ott, és nem történt semmi, hogy a gyerekek már türelmetlenkedni kezdtek és többen kiabáltak, fészkelődtek a székeken, a bácsi alig győzte magyarázni nekik, hogy a Mikulás biztosan valami nagy hóiharba keveredhetett és azért késik ennyit. Ám azért mindenki legyen csendben továbbra is, mert ha ideér a Mikulás és meghallja a lármát, továbbmegy, mert csak a jó gyermekeket szereti. Hanna ült és gondolkozott, pisszenni sem mert, amikor nagy sokára feltárult a terem ajtaja és teljes pompájában bevonult rajta a nagyszakállú, piros ruhás Mikulás. Rázta a szakállát, hogy tényleg hóiharba kerültek és hogy a rénszarvasait továbbküldte, egy olyan helyre, ahol pihenhetnek egy kicsit, amíg ő itt elidőzik, aztán előhúzott a zsákjából egy hatalmas, keményfedelű füzetet és olvasni kezdte belőle a teremben ülő gyerekek nevét. Amikor a Hanna nevét olvasta, odahívta magához a megszeppent kislányt és azt mondta neki: „Én azt hallottam, kislányom, hogy te nem szereted a krumplilevest. Igaz ez? Ilyet kell hallanom, ilyen rossz, háborús időkben, amikor más helyeken az éhező gyermekek szívesen megennék a finom krumplilevest, de nem jut nekik. Hát szabad ilyet tenni, kislányom, hogy te nem szereted és nem

akarod megenni ezt a finom levest?” Hanna, szegényke, lehajtott fejjel állt és várta, hogy menten rászakad a mennyezet, mert el nem tudta képzelni, hogy a Mikulás bácsi honnan szerzett tudomást erről az ő kis hibájáról, hiszen amúgy mindent meg szokott enni, amit elébe tesznek. Valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag egyedül a krumplilevest utálta, és a Mikulásnak még ezt is megsúgta valami, általa titokzatosnak tűnő, láthatatlan hatalom. Elárultnak érezte magát, valaki mindenről tud, mindent lát és ettől az érzéstől az összes eddigi biztonságérzete összeomlott. Motyogott valamit halkán, hogy „Ezután mindig megeszem a krumplilevest”, de a dicséretet, amit ezért a mondatáért kapott, már nem is hallotta, és már arra sem emlékszik, végülis mit kapott ajándékba akkor Mikulástól. Annyi biztos, hogy az ígéretét megtartotta, és azóta mindig megette a krumplilevest.

Aztán három hét múltán már a karácsonyi angyalt várta, s szentül hitte, hogy az angyal nem vonja majd felelősségre semmiért, hiszen tudomása szerint több hibát nem követett el. Pedig, bizony hogy elkövetett. Tudjátok, gyerekek ez a Hanna nevű kislány javíthatatlanul hitt az emberekben, s fel sem tételezett soha senkiről bármilyen rossz szándékot. Csakhogy, ahogy mondani szokták: az ördög nem alszik. Hannának a negyedik születésnapjára, szép kis arany pecsétgyűrűt húztak az újjára a nagyszülei, azzal a meghagyással, hogy azt soha le ne merje

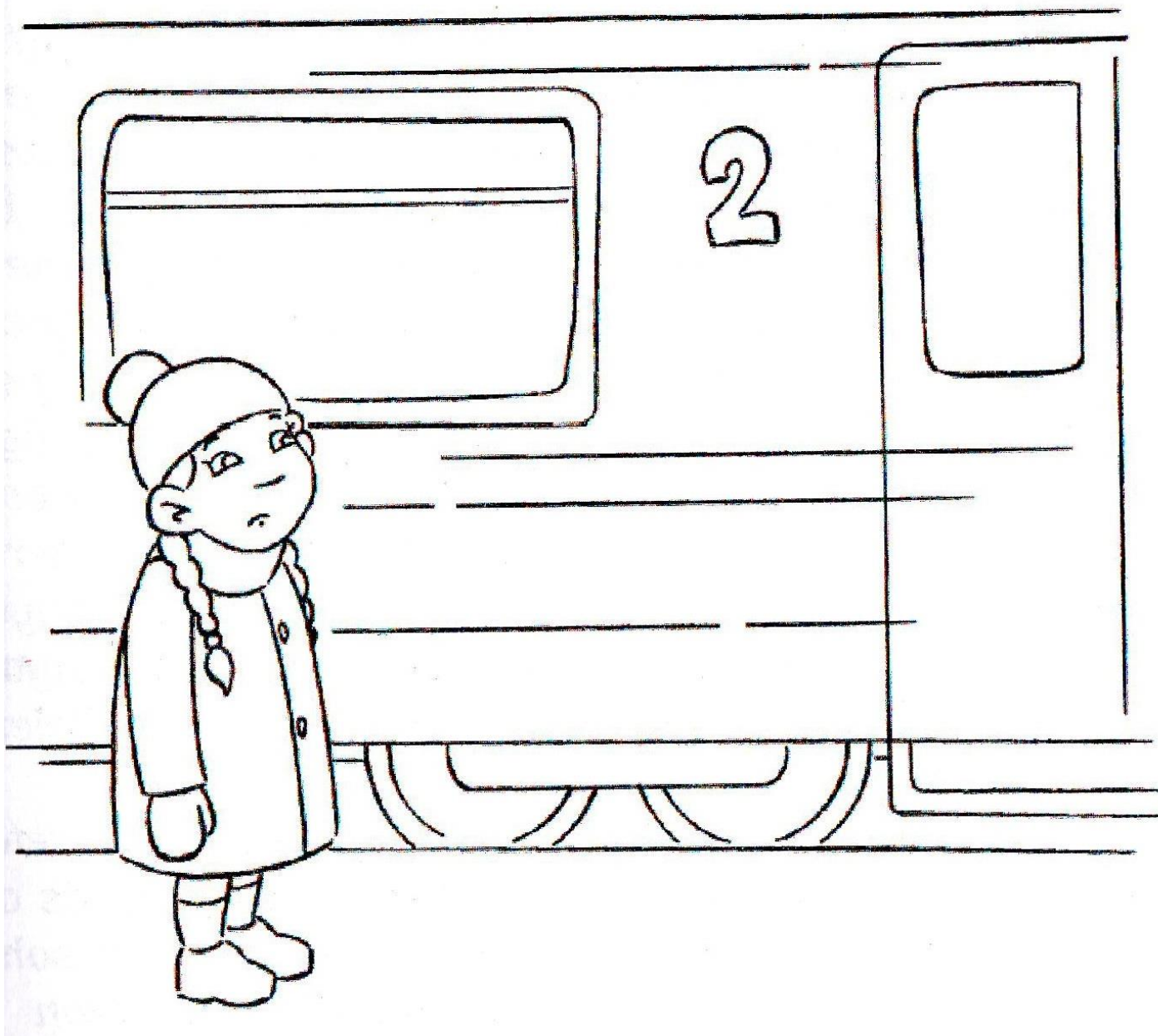
húzni. A lágerben viszont nem csak jó emberek éltek, volt ott minden fajta népség, olyan alaposan összekeverve, hogy csak hosszú idő múltán derült ki, s akkor is csak részleteiben, hogy kiben milyen indulatok és érzelmek lakóznak. És Hanna összebarátkozott egy Puci nevű kislánnyal, aki úgy két évvel nagyobb volt nála, de tapasztalatban biztosan legalább tíz évvel előtte járt. Ez a Puci egy nap, nem sokkal a karácsonyi ünnepek előtt, sétálni hívta Hannát, aki a maga naivságában örömmel vállalkozott a tiltott kalandra, s Puci addig csalta, csalogatta a város mind messzebb eső pontjaira, amíg egy nagy hídra értek. A híd közepén aztán Puci szép szóval, hízelgéssel rávette a kislányt, hogy csak egy kicsit adná oda neki a gyűrűjét, hadd próbálja fel ő is. Hanna gyanútlanul húzta le az ujjáról a gyűrűt, hogy néhány perc múltán el is feledkezzék róla, hiszen a híd magas boltíve alól annyi csoda tárult eléje, hogy nem győzte nézni. Később fogalma sem volt, hogy Puci hogyan és miként tűnt el mellőle, lehet, hogy nem is igen érdekelte, csak a Duna lassú, méltóságteljes hömpölygése foglalta le az érzékeit, órák múlva, már szürkületkor így talált rá nagyapa, aki addig kétségbeesetten rohanguált mindenfelé, hogy merre lehet. Ott állt a hídon, ártatlanul, és csodákat kereső szemével még mindig a vizet nézte, aminek látványával nem győzött betelni.

Otthon nem szidta senki, a gyűrű hiányát sem vették észre, csak másnap. Ő akkor becsületesen elmondta, hogy mi történt, de a nagymamája hiába

ment Puciékhoz, hogy adnák vissza a gyűrűt, mert ott mindent letagadtak, sőt, még ők érezték sértve magukat a gyanúsításért. Kicsi Hanna rémülten tekintett arra a számára eddig ismeretlen emberfajtára, amiről később, már nagyobb korában keserűen állapította meg, hogy ez egy olyan sötét, bonyodalmas, idegen világ, aminek a lépcsői csakis a pokolba vezethetnek. Azonban, hogy ehhez a felismeréshez jusson, még jó néhány évnek el kellett telnie az életéből. És ez már egy másik mese.

Akkor, a közelgő angyalvárás izgalmi közt ennek az elárultatásnak a fájdalma pillanatnyilag megfakult, s a kislány nem tudta, hogy pár nap alatt olyan nagy nélkülözés következik rájuk, hogy abba a menekülttáborba már az angyal sem tud bejutni. A felnőttek egyre aggodalmasabb arccal jártak-keltek, kétségbeesetten törték a fejüket, hogy miként varázsolhatnának mégis ünnepet, legalább a kislány részére, akinek mégsem mondhatják azt, hogy azért nem jött neki az angyal, mert nem viselkedett elég jól.

És eljött a nap, amikor az anyukája estefelé előszedett egy nagy szatyrot, s nagymamával és dédikével együtt rakosgatni kezdték bele a felnőttek aznapi kenyéradagját, a nehezen szerzett csészényi zsírt és még isten tudja miket. Aztán Hannát anyu jó melegen felöltöztette, majd a szatyrot a hóna alá csapta és elmentek egy nagy állomásra, ahol sok-sok sínpár szaladt egymás mellett, s ahova rengeteg vonat érkezett. Ott az állomásépület üveges ajtaja mellett, anyu megállította a kislányt, és szigorúan meghagyta

neki, hogy el ne merjen onnan mozdulni, amíg ő nem jön vissza. Azzal a szatyorral a kezében elszaladt az érkező vonatok irányába. A kislány úgy érezte, megfullad ebben a folyton hullámzó tömegben, a mozdonyok fújtak, prüsszöltek, füttyültek, olyan zshivajgás és lárma volt ott, hogy úgy érezte, menten agyonnyomják. Sok-sok lámpa világított bántóan a

szemébe, s a mellette elhaladó emberek ide-oda lökdösték. Soha magányosabbnak nem érezte magát, s egyre nyugtalanabban nézett a vonatok irányába, amerre az anyukája szaladt. Már éppen sírni szeretett volna, amikor a tömegben meglátta anyut. Vidáman integetett feléje, és a karjában hozott valamit, amiről csak akkor látta, hogy mi az, amikor anyu hozzá ért és az ő kezébe adta: egy gyönyörű porcelánfejű, fekete hajú alvóbaba volt. Kicsi Hanna ránézett, aztán magához szorította és abban a pillanatban megszerette. Olyan szép volt és annyira hasonlított Lillához, az esztergomi bombázáskor elveszített felnőtt-barátnőjéhez, hogy azonnal Lillának keresztelte. Anyu mosolyogva mesélte, hogy azért kellett a vonatokhoz szaladnia, mert üzent nekik az angyal, hogy átutazóban lesz ezen az állomáson, és menjenek elébe, mert ajándékot hozott Hannának, de nincs ideje leszállni a vonatról, mert még nagyon sok gyerek várja. És hogy ezuttal nem tud repülni, mert megsérült az egyik szárnya, így hát vonaton kell széthordania az ajándékokat.

Kicsi Hanna ámulva nézett az éppen elkattogó hosszú vagonosor után, s már nem is bántották a szemét a fények, igaz, hogy az egyre sűrűbben szállingózó hópelyhek megszúrték, ugyanakkor misztikussá tették a lámpák addig élesen villódzó fényeit. És elindultak kézen fogva, boldogan, s mire a táborba értek, olyan fehérek lettek, akár a hóember. Nagymamáék aggódó arccal, könnyes szemmel, de megkönnyebbülten ölelték magukhoz őket, s ki tudja

miként, hogyan, de a kicsi Hanna részére finomságok is kerültek az asztalra aznap este. És akkor úgy érezte, hogy ő már szinte felnőtté vált, hiszen ettől kezdve neki kell gondoskodnia, vigyáznia Lillára, akit aztán mindenhová magával cipelt, bárhova is mentek. És Lilla sokáig, hosszú éveken át minden gyermeki örömeiben, bánatában sorstársává vált, őt szorította magához, ha örült valaminek, vagy ha éppen megijedt valamitől. Amíg Lilla mellette volt, úgy érezte, az őrangyala vigyáz rá, mert titokban mindig hitte, bár ezt soha senkinek nem merte elmondani, hogy Lillát egy olyan karácsonyi angyal küldte hozzá, aki igazi lelket is adott neki, olyan lelket, aki mindent ért, és aki maga, a félelem nélküli, összetartó szeretet.

Hát, még ha tudta volna, hogy ez a szeretet aznap este a nagymama, a dédi, a nagytata és az anyu kenyéradagját váltotta neki Lillára, és soha nem tudta meg, hogy a felnőtteknek azon a karácsonyestén volt-e mit enniök.

MESE A CSODÁKAT KERESŐ KISLÁNYRÓL

Egyszer volt, hol nem volt, élt az öreg fa odvában egy nevetős kedvű, mindenre rácsodálkozó kislány.

Aztán, egy szép nap, - mivel folyton hajtotta a kíváncsiság, - felkerekedett és útnak indult, hátha végre találkozhatna már a Tavasztündérrel, akit olyan régen várt már, de aki úgy látszik, nem akart még

ideérni. Így hát a kislány hosszú útra tért, talán a mesék hídjának is a túlsó felére ért.

Egy sziklás kaptatón egyszer csak összetalálkozott a kövirózsával. Rámosolygott és azt kérdezte tőle:

- Miért hívnak téged rózsának, amikor még csak nem is hasonlítasz a bársonyos szirmú rózsához? A kövirózsa szomorúan felelte:

- Ó, ha tudnád, milyen sok időnek kellett eltelnie, és mennyi szenvedésen kellett keresztül mennem addig, amíg a puha bársonyos szirmaim így megvastagodtak, a leveleim és a száram elsorvadtak, csak a formám maradt meg emlékeztetőül, hogy milyen is voltam én valamikor. Így élek már ezután, kövek közé ékelődve, rideg, sziklás oldalakon, és csak álmomban járok vissza a kertek mélyére, ahol valamikor megszülettem.

A kislány kicsit elcsodálkozott, kicsit elszomorodott a kövirózsa sanyarú sorsán, azt még megkérdezte tőle, hogy nem látta-e a Tavasztündért, de mivel választ nem kapott, továbbmenve egy tündöklő mezőre ért, ahol sűrűn egymás mellett pompáztak a sárga virágok és tarka pillangók hada cikázott egyikről a másikra. A kislány nem is mert hozzájuk szólni, azt látta, hogy itt már biztosan végiglibbent nemrégiben a Tavasztündér, és csak álldogált egy ideig, nem tudta, mit is csináljon. Majd megpróbált felkapaszkodni az egyik virág szárán, de minduntalan visszacsúszott, mígnem egy szöcske megsajnálta és felsegítette a virág szirmaira. Boldogan huppant le, majd megszólított egy fehér lepkét.

- Mondd csak, nem lennél olyan kedves kölcsön adni nekem legalább egy órára a szárnyadat? Szeretnék én is röpködni egy keveset, mert szeretném felülről is látni a szép virágokat, de olyan kicsi vagyok, hogy szárnyak nélkül ezt nem tudom megtenni. A lepke elcsodálkozott a szokatlan kérésen, aztán elgondolkodva így válaszolt:

- Sajnos nem adhatom, mert szárny nélkül én elpusztulok, hiszen ha kölcsön adnám neked, akkor ki kéne tépnem magamból tövestől a szárnyaimat és azt nem élném túl, úgyhogy maradj meg kislánynak és annak örülj, amennyit így is láthatsz a világból.

A kislány kicsit elszontyolódott a válaszon, de jó természete lévén, elkacagta magát, majd szép lassan lecsúszott a virág szárán és tovább vándorolt. Ment, sokáig mendegélt, míg egy patak partjára nem ért. A patak mellett hatalmas kősziklák meredtek az égre, a kislány azt gondolta, hogy ilyen nagy sziklákon túl már csak a világ vége következhet. Elgondolkodva kapaszkodott fel egy lapos kőre, ami egykedvűen álldogált a víz partján és csak nézte, nézte tűnődve a csobogó patakot, a pajkosan habzó vízfodrokat, majd leszállt a kőről és félénken belemártotta a lábacsáját a vízbe.

– Jaj, ez hideg, kapta ki rögtön a lábát, és buzgón törölgetni kezdte a patak parti selyemfűvel, míg meg nem száradt. – Ne ijedj meg tőlem, - nevetett rá a patak -, ilyenkor, tavasszal még kicsit hideg a vizem, de később, ha jobban felmelegszik az idő, már fürödni is lehet bennem.

- De hova szaladsz te egyfolytában? - kérdezte a pataktól a kislány. – És miért vannak benned ilyen hatalmas kövek, ezek soha nem kopnak el?

- Nagyon keveset kopnak az idő múlásával, de látod, ezek a kövek jelzik az örökkévalóságot, az én vizem pedig a múlandóságot. Azért szaladok, hogy hamarabb elérjek a folyóba, aztán a folyóval együtt a nagy tenger vizébe. A kövek viszont mindig itt maradnak, mint a múlt súlyos örökségei, amihez kötődik minden kis cseppem. És bármennyire is változnak, újulnak az én cseppecskéim, tudom, hogy ezeket a köveket örökké itt találom és mindig a barátaim maradnak, bármi is történjék velem- fejezte be a patak a mondókáját.

– Igaz, igaz lehet, amit mondasz - dünnyögte a kislány, egyszer, amikor még a fa odvában laktam, hallottam, hogy az erdőbe kiránduló fiatalok énekeltek, szavaltak és emlékszem, hogy egyikük egy versben valami olyasmit is mondott, hogy „a víz halad, a kő marad”. Ennyit megjegyeztem a versből, mert nagyon tetszett nekem.

A patak elismerően csobogott, majdhogynem megtapsolta a kislány tudományát, ő pedig visszakapaszkodott a nagy kőre és vidáman nézelődött tovább, szerteszét. Miután megpihent, kis ideig még nézelődött a patakparton, majd elköszönt a pataktól, de annyit még megkérdezett tőle, hogy nem látta merre ment a Tavasztündér? – De a patak nem tudta, mert a tündér kora hajnalban suhant el mellette, még nem volt fölkelve a nap sem, így nem láthatta, merre felé vette az útját.

A kislány egy ideig még botorkált a patakparti kövek között, majd arra felé vette az útját, ahonnan pirosyani látott valamit, és ahogy közeledett, egyre csak nőtt a nagy pirosság. El nem tudta képzelni, mi az a sok piros, amikor egészen közel ment, akkor látta, hogy rengeteg piros virág, de mind olyan magasan vannak, hogy ő csak csavargatja a nyakát felfelé, de bizony most jól fogna a pillangó szárnya, hogy felülről is láthatná ezeket a különös virágokat. Bánatosan huppant le a tövükbe és odafordult egy kis sárga virághoz. – Mondd csak, mik ezek a szép nagy piros szirmok odafönt?

– Ezek a pipacsok, hát nem ismered őket? –

felelte a kis virág szerényen.

- Pipacsok? – tényleg, egyszer mesélt róluk valamit nagymamám, de az már nagyon rég volt és elfelejtettem, vidámodott fel a kislány arca a felismeréstől. – Ez azt jelenti, hogy itt már régebb járt a Tavasztündér, nem tudnád megmondani, hogy hol találkozhatnék vele? – Nem tudom, - felelt a kis sárga virág, - ide már csak jövőben fog újból eljönni. Azzal elfordult a kislánytól és tovább folytatta a már megkezdett beszélgetést a szép, barátságos kis katicabogárral.

A kislány elbáméskodott egy kis ideig a katica pöttyein, számolgatta az ujjacskáin őket, megcsodálta a piros szárnyacskáit, és azon gondolkodott, hogy megpróbálja-e tőle is kölcsönkérni kis ideig a szárnyakat, de aztán visszagondolt a pillangó válaszára és mégsem mert újra megkockáztatni egy ilyen kérdést. Kis ideig elüldögélt a pipacsok tövében, de amikor látta, hogy senki nem törődik vele, felállt és továbbállott.

Bandukolt, botladozott a fűben, nemsokára újból egy sárga virággal teli mezőre érkezett. A szépen kinyílt virágok mind azt sugallták neki, hogy bizony itt is már rég végiglebeghetett a Tavasztündér, ki tudja, merre járhat azóta. Reménytelenül ült le újból a virágok tövébe, amikor egy tücsök hozzászólt.

– Miért lógatod az orrod, te kislány, egy ilyen gyönyörű napsütéses délelőtt?

- Én a Tavasztündérrel szeretnék találkozni, - mondta a kislány, - de látom, az idén már nem fogom utolérni, hiába gyalogoltam annyit. És az odvas fa, ahol lakom, olyan messze van már innen, hogy nem is tudom, hogy fogok hazaérni, az utat is elfelejtettem arra felé.

- Na, ez nem jó hír, - bólogatott a tücsök fontoskodva, - de tudod mit? Muszáj neked újból ott laknod? Tudok egy helyet, ahol sokkal jobban éreznéd magad és ott rengeteg barátod is lehetne.

- Hol van az a hely? – kérdezte felcsillanó szemmel a kislány.

- Csak indulj el és menj, amíg ennek a sárga virágos mezőnek a végére érsz. Onnan már nincs messze egy kis hegyipatak, azon, ha keresztül tudsz menni, hamarosan elérsz a manók országába. Még az is lehetséges, hogy ott találkozol a Tavasztündérrel is, mert ő egész nyáron ott szokott vendégeskedni a manók birodalmában.

A kislánynak erre a jó hírre, örömeiben fülíg nyúlt a szájacskája. Csak nevetett és nevetett, még egy pusztit is nyomott a meglepett tücsök szénfekete pofijára, aki viszont ettől felvidulva, vidáman hegedülni kezdett. A kislány erre a hegedűnótára, tánclépésben indult tovább, és hamarosan el is ért a sárga virágmező szélére. Ott óvatosan körülnézett, amikor kicsit távolabbról mintha vízcsobogást hallott volna. Arra felé indult és nemsokára meglátta a kis

patak vidáman csillogó, csörgedező habjait. Most már szaladni kezdett, éppen csak az ejtette gondolkodóba, hogy vajon miként fog átjutni a túlsó partra. Ült hát a parton elgondolkodva, amikor bajuszos kis pofi dugta ki a fejét a vízből és hozzá szólt:

- Segítségre van szükséged? – prüszkölt felé a kis bajuszos.
- Te ki vagy? – kérdezte kíváncsian a kislány.
- Én a hód vagyok, ennek a területnek az ura és parancsolója. De szívesen segítek rajtad, ha kívánod.
- Kedves hód, a túlsó partra szeretnék átjutni, mert a Manók országába igyekszem, de nem merek

belépni a hideg vízbe.

- Egyet se búsulj, - rikkantott a hód -, gyere velem, nemrég készítettem ágakból egy hidat, csak pár lépésnyire van innen.

A kislány felugrott és elindult a patakparton lefelé, s hamarosan meglátta a hód által épített hidacskát. Előbb félve, majd egyre bátrabban kezdett lépegetni az ágakon, majd szerencsésen huppant le róla, mostmár a túlsó parton. Vidám nevetéssel köszönte meg a hódnak a kedvességét és elindult a fenyvesek felé, ahol a Manók birodalmát sejtette.

Nem kellett sokáig mennie, amikor innen is, onnan is, minden fatörzs mögül huncut kis lények dugták elő a fejüket, majd nevetve húzódtak vissza az erdő sűrűjébe. Bármerre fordította a fejét, úgy érezte, minden virág, sőt minden fűszál mögött ott áll egy-egy kis manó és mindenik őt nézi. Szeretett volna már szóba elegyedni valamelyikkel, de mire megszólalt volna, mindig kacagva eltűntek. A kislány már-már sírva fakadt, hogy senki nem akar itt szóba állni vele, amikor hirtelen kedves arcocska tűnt fel előtte, aki rászólt: - Isten hozott, te kislány, kit és mit keresel te itt, a Manók országában?

- A Tavasztündért keresem, úgy hallottam, hogy itt nálatok szokta tölteni az év nagy részét, vele szeretnék találkozni – rebegette megszeppenve a kislány..

- Akkor jó helyen jársz, - felelte neki a kedves kis manó, gyere nyugodtan utánam, én mutatom neked

az utat, és ha megtetszik neked itt nálunk, akár itt is maradhatsz, ameddig csak akarsz.

A kislány most már egészen felvidámodott, boldogan lépkedett a manócska nyomában, aki elvezette őt a Tavasztündér elébe. Ámulva nézett

körül, ennyi szépséget soha életében még nem látott és soha ennyi kedvesen mosolygó arcocská nem vette még körül.

- Szeretnék örökre itt maradni közöttetek, ha megengeditek – rikkantott fel vidáman a kislány, - és attól fogva nagy örömmel élt tovább a Manók országában, semmire nem volt gondja többé azon kívül, minthogy boldognak érezze magát. Ebben pedig nem volt hiány, hiszen egyéb dolga sem volt, csak örülni az életnek és valahányszor vízért mentek le a patakpartra, és leült pihenni valamelyik lapos kőre, mindég elmesélte a manóknak, amire a másik patak tanította, hogy a víz halad, de a kő marad... Ami ugye, az örökkévalóságot jelképezi.

VILÁGSZÉP TÜNDÉRDODÓKA KARÁCSONYA

Tudjátok, gyerekek, hogy merre van az Üveghegy? Ó, az nagyon, nagyon messze van tőlünk, olyan messze, hogy az emberek szinte meg sem tudják közelíteni. Azért nem, mert, ahogy ember közeledik feléje, szikrázó kék fényt kezd kibocsájtani magából, ami úgy elvakítja az embereket, hogy már nem is látják, merre felé kell menniük és rendszerint visszafordulnak az úton. Aztán amikor visszatér a látásuk, és visszafordulnak, csak valami kékes fényt látnak, ami vakító sugarakat bocsát ki magából és mintha szállna, szállna, egyenesen fel a Napba.

Az Üveghegyen túl egy másik világ van, sok-sok minden található ott, mit emberi szem még nem látott, de én most egy tündérlányról szeretnék mesélni nektek, aki gyönyörű kristálypalotában lakik a szüleivel. Minden csillog-ragyog, a palota mögötti kertben üvegvirágok nyílnak, üveglevelű fák bontják szirmaikat, és sima üvegpázsitra léphetnek a tündérek. Nagyon szép és mesébe illő minden, hiszen mindenki tudja, hogy a mesék az Üveghegyen túl laknak, érthető hát, hogy ott mesébe illően ragyog minden. Világszép Tündérdodókat, aki a tündérkirály lánya, mindenki kényeztette, a szülei minden kívánságát teljesítették, de ő mégis úgy érezte, hogy

valami hiányzik az életéből, hiába ült ki a kertbe és órákig gyönyörködött a színes üvegvirágokban, nem tudta igazán felvidítani semmi. Szomorúan ódöngött egyik kristályteremből a másikba, onnan ki a kertbe, megint vissza a palotába, csak didergett a lelke és ahogy telt az idő, egyre szomorúbbá vált. A szülei meghirdették, hogy aki nevetést tud varázsolni a lányuk ajkára, annak adják meseország fele királyságát, ráadásul a lányuk kezét, ha ő is úgy akarja.

Özönleni kezdtek az ifjak az Üveghegyen túli ország minden sarkából, egymás sarkát taposva tolongtak a tündérkirály kristálypalotája előtt. Mindenik hozott magával valami bohókás történetet, volt, aki bohócruhába öltözött és úgy illegette magát, csakhogy megkacagtassa Világszép Tündérdodókát, de ő unottan nézte végig a műsorokat és utána még szomorúbb szemmel tekintett az Üveghegy felé.

Azt elfelejtettem említeni, gyerekek, hogy Tündérdodóka a dajkája meséiből tudta, hogy az Üveghegy másik felén emberek laknak, akik furcsa teremtmények lehetnek, sokat dolgoznak, hol sírnak, hol kacagnak, és arra felé a fák nem üveglevelűek, hanem olyan anyagból vannak, ami az év egyik részében zöldell, sőt virágzik, az év másik felében pedig elsárgul, földre hull, az emberek betapossák a sárba. Csak egyetlen fa létezik, ami állandóan zöldell és tühöz hasonló leveleiből olyan átható illatot áraszt, ami semmivel össze nem hasonlítható, de ha beszipantja valaki, mintha a végtelen szabadság illatát szívta volna be és kitágul tőle a lelke, s a szívébe nagy-nagy öröm költözik. Titokban erre az illatra vágyott szegény, pompával körülvelt Tündérdodóka, de nem tudta, hogyan mondja ezt meg a szüleinek, mert az Üveghegyet eddig még egyetlen ember sem tudta nemhogy megmászni, de még megközelíteni sem.

Történt egyszer mégis, hogy egy kismadár az Üveghegy felé tévedt és addig-addig ügyeskedett, amíg az est leszállta után, amikor a fények is

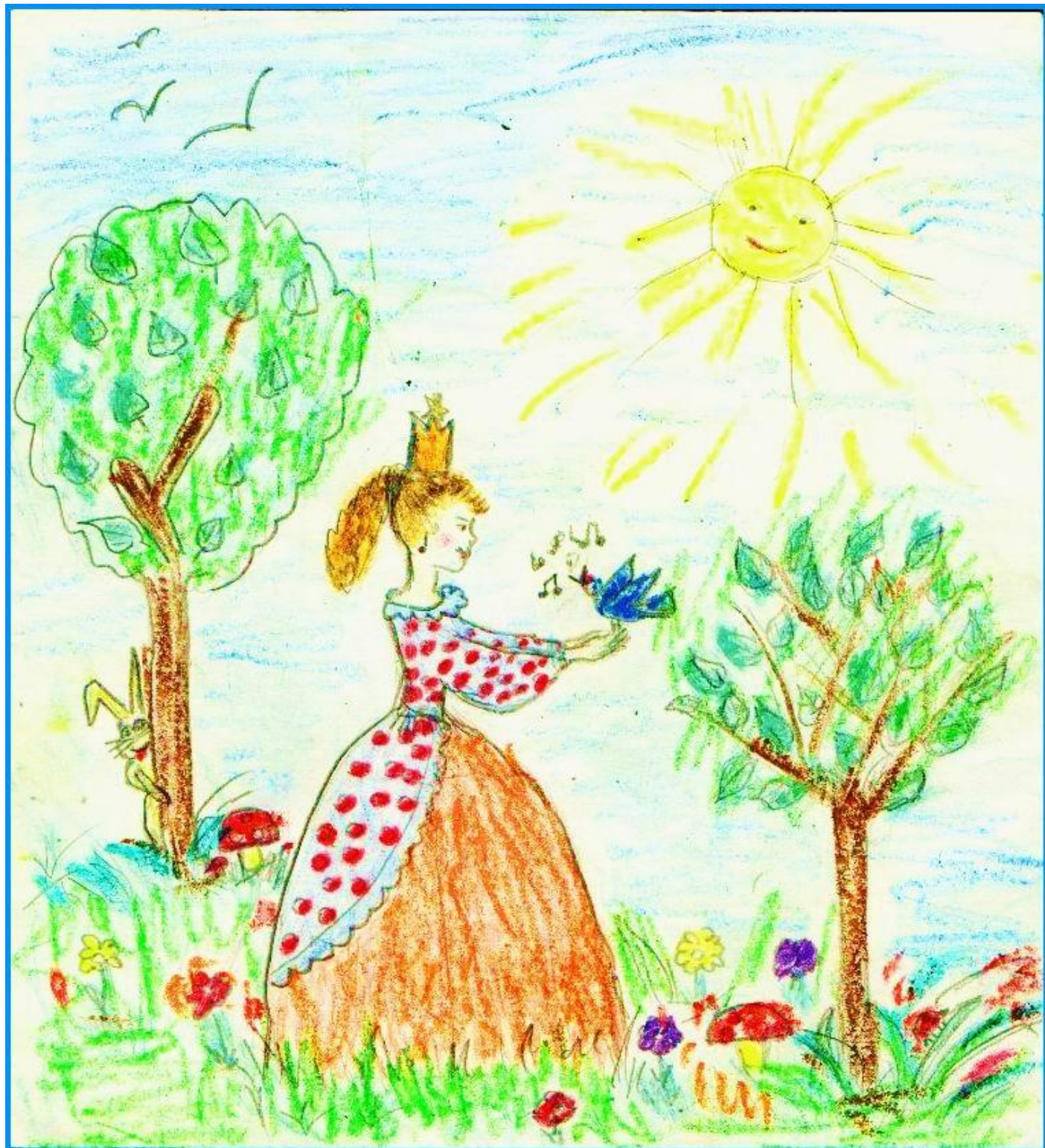
nyugovóra térnek, valahogy átvergődött a hegy tetején és egyenesen a Világszép Tündérdodóka kertjébe pottyant. Csodálkozva nézett szét, - milyen szép és milyen hideg itt minden – gondolta, és szeretett volna egy kis élelemhez jutni, de az üvegkertben nem termett életet adó magocska egy szem sem. A kismadár kétségbeesetten forgolódott jobbra-balra, mígnem meglátta egy üvegpádon a csodaszép kislányt, aki nem volt más, mint Tündérdodóka maga. Melléje röppent és tágra nyílt szemmel nézett rá, mert ilyen szép lányt az emberek között még nem látott, de Tündérdodó is álmélkodva bámulta, hiszen még soha nem látott ilyen madarat. Addig-addig nézték egymást, amíg egyszer csak megszólalt a madárka:

- Miért búsulsz itt egyedül, te gyönyörű lányka?

Tündérdodó erre elmesélte neki, hogy ő hallott már az emberek világáról és szeretné, ha valaki onnan egy olyan fát hozna neki, ami örökké zölden virít, a szeretetet jelképezi és a szabadság illatát ontja magából. De ez lehetetlen, mert nincs olyan ember, aki az Üveghegyet meg tudná mászni, sőt még a közelébe sem tudnak jutni.

A kismadár nagyon megsajnálta a szomorú, magányos tündérlányt, és elhatározta, hogy bármi áron, de segít rajta. Addig próbálkozott az éj leple alatt, addig ügyeskedett, míg valahogy újra átrepült az Üveghegy fölött, s amire a Nap sugarai hajnalban éppen szórni kezdték volna vakító sugaraikat, a kismadár halálosan kimerülve ugyan, de éppen csak

átpottyant a hegy másik felére. Utolsó erejével még feltápáskodott és továbbrepült, egyenesen az erdő felé vette az útját, ahol vártak rá a húslevelű fák, s a hegyoldalban a sok kis, illatos fenyő.

A kismadár, amikor kipihente magát, magocskákkal is jóllakott kellőképpen, azon kezdett gondolkozni, hogy miként is tudna segíteni a világ szép, de szomorú tündérlányon. Amint éppen gondolkozott az ágon, látja, hogy arra jön egy szép szál legény, fejszével a vállán. Szóba elegyedett vele és elmondta, hogy milyen nagy gondban van, s megkérte a legényt, adjon tanácsot neki, sőt, ha tud, segítsen is valamiben. A legény megvakarta a fejét, aztán így szólt: - Szívesen segítek, te madár, de aztán mutasd az utat, mert én az Üveghegy felé még nem jártam, nem tudom, merre van. Ha azt mondom, hogy embernek nem lehet rajta átmászni, hát az sem baj, mert van nekem otthon egy táltos lovam, akire ha ráülök, oda repülök vele, ahova csak akarok. Majd estefelé, amikor lement a nap, hátha a táltos lovon át tudjuk repülni azt az Üveghegyet. Most pedig gyere, válasszunk ki egy szép fenyőt, ha már annak a Világszép Tündérdodókának erre van szüksége ahhoz, hogy boldog legyen.

Azzal vette a legény a fejszójét, megdörzsölte a tenyerét és elindult a hegy felé, ahol a világ legszebb fenyőfái magasodtak. Kiválasztotta közülük a legszebbet és szépen kivágta, majd a vállára véve hazavitte. Arra gondolt, hogy nemsokára itt van a Karácsony szent ünnepe, majd ő megtanítja azt a tündérlányt arra, hogy miként ünneplik az emberek a szeretet és békesség estéjét, amikor mindenkinek nagy-nagy melegség költözik a szívébe.

A madár közben buzgón röpködött a feje felett, s nem győzte magyarázni, hogy milyen szép és jó kislány az a Tündérdodóka, éppen csak a sok ragyogás és szépség mellett, valami emberire vágyik, ami eddig a számára elérhetetlennek tűnt.

A legény közben ügyesen felkötözte a ló hátára a fenyőt, ő maga felöltözött szépen és nyeregbe szállt.

- No, Isten neki! – fohászzkodott egy nagyot és megsarkantyúzta a táltos paripát, aki rögtön a levegőbe emelkedett. A madár alig győzte szusszal, hogy előttük haladhasson és mutassa nekik az utat az Üveghegy felé. Nemsokára nagy csillogás verődött a szemükbe, de szerencsére a nap már éppen lemenőben volt és amire az Üveghegy tövéhez értek, a nap utolsó sugarai is elhalványodtak. – Ajaj, kicsi gazdám, - mondta a ló. – Ezen nagyon nehéz lesz átrepülni, de azért mindent megpróbálok. Azzal nekirugaszkodott és – Isten veletek, járjatok szerencsével!, kiáltotta utánuk a madár - a levegőbe emelkedett. Szállt, szállt, a legény kapaszkodott, s bizony az Üveghegy legtetejéről szinte visszacsúsztak, mert a ló lába már érintette a hegy tetejét, de aztán megerőltette magát és szerencsésen leereszkedtek a tulsó oldalon.

Na, volt mit bámuljanak! – Igaza volt a madárnak, - gondolta a legény, itt minden csupa ragyogás, éppen csak bármihez nyúlsz, nincs benne semmiben az éltető melegség. A lovat gyorsan kikötötte egy üveg fához, nyakába akasztotta a zabos

tarisznyát, a hátáról leoldotta a fenyőfát és elindult a kristálypalota felé.

Tündérdodóka már a kertből látta, hogy közeledik valaki, és kíváncsian felállt az üvegpadról, hogy megnézze, ki jön. Amint a legény a közelébe ért, azonnal megérezte a fenyőillatot és örömeiben felsikoltott. Beletemette az arcát az ágakba és mosolygó arccal nagyokat szippantott belőle. A legény pedig megbabonázva nézte a szép lányt és arra gondolt, hogy vagy ő lesz a felesége vagy soha többé rá sem tud nézni más leányra. De tetszett ám a szép szál legény Tündérdodókéknak is, aztán amikor az édesapja is előkerült és mosolyogni látta a lányát, rögtön eszébe jutott az ígérete, hogy aki felvidítja a lányát, annak adja a fele királyságát és a lánya kezét, ha ő is akarja. Hát, hogyne akarta volna! Meg is beszélték rögtön az esküvő időpontját, de a legény azt mondta, hogy várjanak még vele néhány napot, mert az embereknél nemsokára karácsony lesz, ami a szeretet ünnepe, és ő szeretne egy nagy örömet szerezni a menyasszonyának. Karácsony estéjén aztán becipelte a fenyőfát a Tündérdodóka szobájába, illendően feldíszítette, gyertyákat is tett rá, s akkor kis üvegcsengővel jelezte, hogy mindenki bejöhet. Tündérdodóka, amint belépett a szobába és meglátta a gyönyörűen feldíszített, csillogó fenyőt, azt sem tudta örömeiben, hogy sírjon vagy kacagjon, éppen úgy, ahogy az emberek szoktak, amikor valami nagy öröm éri őket.

Hiszen ő soha életében nem látott még

karácsonyfát, s most egyszeriben úgy érezte, hogy ő a legboldogabb tündérlány a világon. És akkor meglátta, hogy a magasból egy fényes csillagocska ereszkedik alá szép lassan, éppen a karácsonyfa hegyére. Meleg sugarak áradtak szerteszét a csillagkocskából, s az egyik ilyen meleg kis sugár éppen a Tündérdodócska szívéig ért. A világszép lány, az eddigi életében soha nem érzett meleget érzett a szíve körül s azon vette észre magát, hogy mindent és mindenkit szeret, a csillagsugár olyan emberi tulajdonságokat adott neki, amiket csak hírből ismert ezidáig.

- Köszönöm neked, te kedves, szép legény és köszönöm a madárnak is, hogy elküldött hozzám, hogy végre boldognak érezzem magam. Ez volt a legszebb nap az életemben, az első karácsonyom, ami megismertetett az igazi szeretettel – mondta nevetve Tündérdodócska, - azzal a vőlegénye nyakába borult.

Nemsokára az esküvőt is megtartották, aztán elbúcsúztak a tündérr királytól, búcsút intettek a kristálypalotának, nem kellett a legénynek meseország fele királysága, neki csak Tündérdodócska kellett. Felültek a táltos paripa hátára, az szegény, nagy nehezen újból átvergődött az Üveghegyen, ahol a fiatal pár felköltözött a hegy oldalába, a fenyők közé, és attól kezdve minden évben hatalmas karácsonyfát állítottak a házukba, még a jóságos kismadarat is meghívták a szeretet ünnepére és együtt adtak hálát a jó Istennek, hogy a tündérlány

megismerhette mit is jelent az a szó, hogy: emberi szeretet.

VERSEK MESÉK,

TRÉFÁS MONDÓKÁK

ZEBULON ERDEI ISKOLÁJA

Iskolát nyit Zebulonka,

Fent az erdei vadonba’.

Csakhogy ez nyári iskola,

S ki nem ér időben oda,

Jövőben kezdi előlről.

Itt már nincs tanítás ősztől.

Megy a csiga, szaporázza, ő is iskolába
járna.
De amire odaérne, a tanévnek régen vége.
Legalább annyit megtanul, jövőben
hamarabb indul.

A nyuszik vígan ugrálnak, örülnek az
iskolának

Nem marad már egy sem buta, jó ám
a nyári iskola.

Döcög süni, még nem tudja, betűvetés lesz a
gondja.

Nincs füzete, ceruzája, fut utána a mamája.

Mókus a fáról figyel, vajon lesz-e hely itt
neki?
Hogyne lenne, hogyne lenne, csak mászon
már le őkelme.

Vörösbegy is ötöl-hatol, jó lesz-e neki, ha
tanul?
Ha megpróbálom, kiderül, - mondja -, azzal
tovarepül.

Róka kérdi, a ravaszdi, minek iskolába járni?

Ez nem nekem való dolog! Azzal gyorsan
elsompolyog.

A bagoly is fontolgatja, van-e még, mit
tanulhatna?
Bólogat is hozzá vadul: „A jó pap is holtig
tanul!”

Béka úrfi hallgat, lesi, ám rájön: nem való
neki.
El is ugrál azon nyomban, egyenest a tóba
pottyán.

A vaddisznó rőfög, csámcsog, reám
biztos nem találtok.
Engem aztán be nem csaptok, iskolába be
nem csaltok.
Tanultam már én eleget, inkább most
makkozni megyek.

A kis bocskok bátran lépnek, Zebulontól mit
sem félnek.
Tudják a nagy titkot régtől, rokonok ők
szegről-végről.

Őzike megy utoljára, tátva is marad a
szája.
Ilyet ő még sosem látott, erdőszélen
kisdiákat.

De beáll szépen a sorba, virágokat köt
csokorba.
Zebulonnak köti, szedi, végül odaadja
neki.

Az állatkák tanulgatnak, okosodnak,
vigadoznak.
Ám gyorsan fordul az idő, hideg őszi
szelek fújnak.

Oszlani kezd a kis csapat, már csak
Zebulonka marad.

Kék virágom, szép virágom, ködök
ringanak a tájon.

Elmúlt a nyár, mint az álom,
szél vitte el szép virágom.

Haza készül Zebulonka:

„Találkozunk jövő nyáron !”

BAGOLY BARNA BÚS PANASZA

Mesélek nektek Bagoly Barnáról,
ki zordan tekint le rám egy ágról.

Tekintetében örök titkokat hordoz,
nem illik ő már ehhez a korhoz,
inkább visszavonulna egy mesébe,
hol a tudásnak még van értéke.

Mert sokat tud ő, az nem kétséges,
s mert manapság minden lehetséges,
arra kér engem, varázsoljam vissza
egy olyan korba, hol minden tiszta,
s az erdő lakói tanácsát kérik,
és minden szavát igaznak vélik.

Annyit feleltem neki csendben:
hogy amit kér tőlem, lehetetlen.
Én hatra-vakra nem ígérek
de amíg él bennem a lélek,
bölcs-bús tekintetét el nem felejtem
s a kívánságát majd versbe rejtem.

És hiszem, hogy ez nem lesz hiába,
járnak még majd a bagoly-iskolába
az erdő lakói, - mindenki meglátja.
Újraélednek egy nyári mesében,
s bagoly-tanító szavát hallgatják
fegyelmezetten, úgy, mint régen.

BUTA FERKÓ BUTA KALANDJA

Buta Ferkó egy nap megharagudott,
kapta magát és otthonról elfutott.
Addig ment, míg rátalált a cirkuszra,
- ez lesz ám mulatság - gondolta a buta.

Nem dobta ki senki, és ő beköltözött,
s estére már bohócruhába öltözött.
Hanem igen nagy volt neki a nadrág,
csetlett-botlott vele, nevették, kacagták.

Oly kicsinek érezte magát benne,
hogy hangosan sírni lett volna kedve.
Sírni nem lehetett, s nem volt mit tenni,
- értette már, mit jelent bohócnak lenni.

Balra hajlongott, jobbra mosolygott,
miközben a lelke, kicsi szíve sajtott.
Alig várta, hogy a zene elhallgasson,
s úgy, ahogy ide jött, most hazafuthasson,

fejét belehajtsa az anyu ölébe,
betehesse kezét puha tenyerébe,
s elmondhassa néki, mennyire szereti,
ily bánatot többé sosem okoz neki.

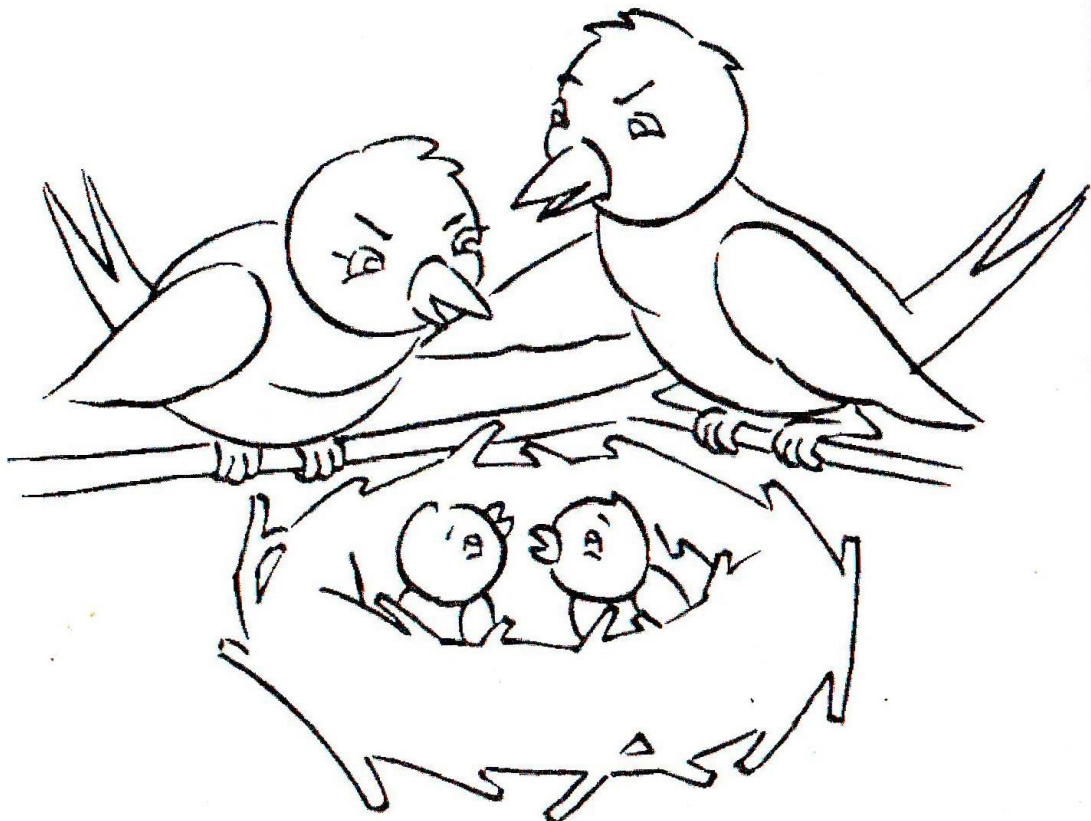
Megtanult itt Ferkó valami fontosat,
kis fejében megfogalmazott e gondolat:
Ezután legyőzöm mindig haragomat,
többé nem hagyom el bután otthonomat.

Anyukámat soha így meg nem ijesztem,
s híven be is tartom ezt az ígéretem.
Ilyen fogadalmat tett Ferkó magának,
s nem nevezte többé őt senki butának.

FECSKEDAL

Füsti fecske ficsereg,
kergeti a fergeteg.
Fireg-forog, fészít,
frakkjában domborít.
„Fontoskodó mihasznája”
- szidja felesége szája,-
„fényes a feneked,
foltos a frakk vége,
fiókáknak férget ki szed,
mondd meg nekem végre?”

„Nocsak, feleségem, Flóra,
felvágták a nyelved,
ha nem hallgatsz, úgy itthagylak,
hogy elmegy a kedved.
Szép frakkomban én nem fogok
férget keresgél
ni,
neked meg azt ajánlom, hogy
jobb lesz nem beszélni.”
Feldühödött Flóra asszony,
Fercsit megcsipkedte,
az meg elkapta a kontyát,
rázta, nem engedte.
A nagy veszekedésben már
eszükbe sem jutott,
hogy a szegény fiókáknak
ma falat nem jutott.
Ha eddig abba nem hagyták,
most is óbégatnak,
s gyermekeik azóta is,
éhesen tátognak.

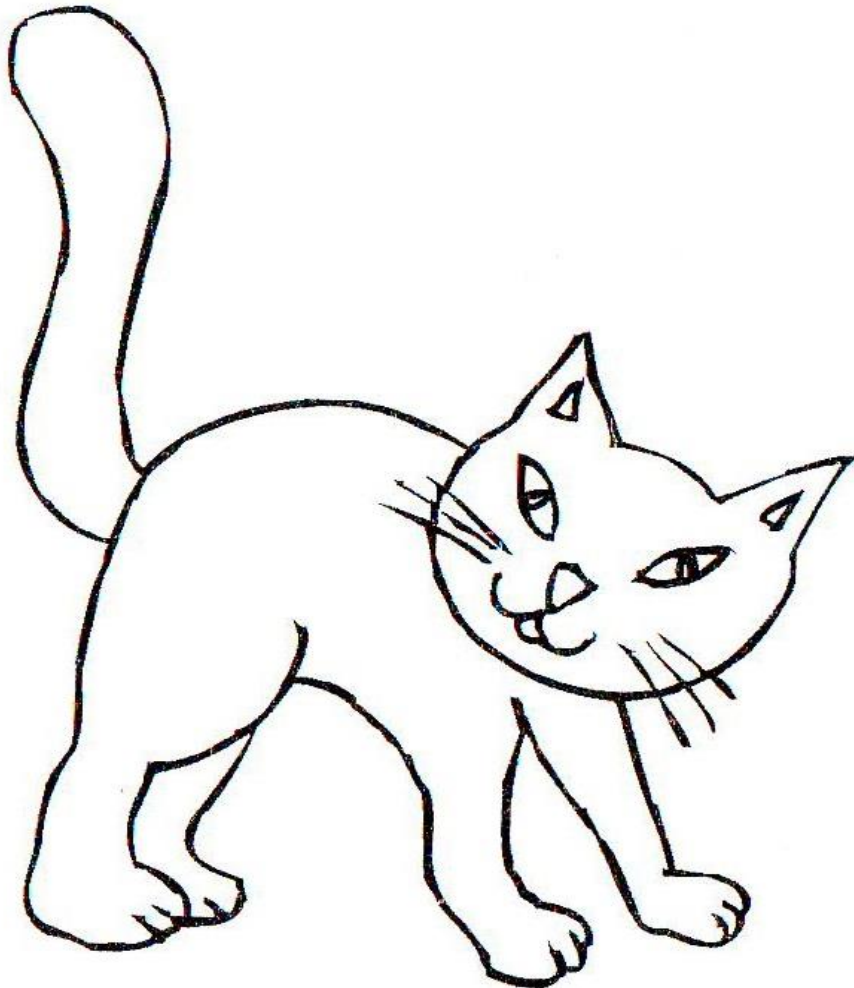

KATICA ÉS A CICA

A mi kecskénk Katica,
Kedvesebb, mint a cica,
Mert a cicánk kajtárrá lett,
Felnyalta a tejecskénket,
Amit adott Katica.
Enyje, ejnye, rossz cica!
Kicsi Anna búsan néz rád,
Megetted a vacsoráját

Többé nem fogunk szeretni,
Simogatni, dédelgetni,
Elég volt a lustaságból,
A sajtár-borogatásból.
Menj be szépen a kamrába,
Van ott egér garmadába.
S hogyha kedved támad enni,
Tanulj meg egeret fogni!

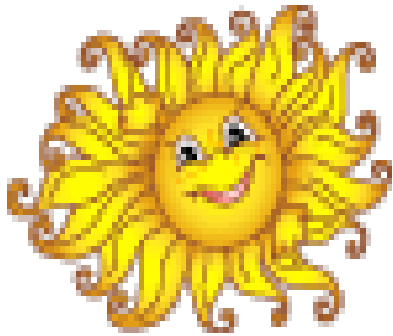
Katica most felmekegetett,
S adott még egy kevés tejet.
Kis Anna vidáman látja,
Mégiscsak lesz vacsorája.
Hálásan néz Katicára,
Fülig ér a pici szája.

A CINEGE

Miért oly kedves a cinke?
Mert oly icinke, picinke.
S tél végén, ha nyit az ég,
Azt mondja, hogy „nyitnikék!”

SÜT MÁR A NAP

Süt már a nap hétágra,
Két jókedvű kislányra.
Szőkére és barnára,
Dórikára, Dalmára.

Táncot jár a pillangó,
A szöcske és a dongó.
Táncolnak a kislányok,
Forog fodros szoknyájuk.

Bólint a harangvirág,
Ez aztán a boldogság,
Pipacs int a szarkalábnak:
Örülünk a meleg nyárnak.

Pillangó, szállj szép virágra,
Napocska süss kisleányra,
Fújd meg szellő Dórát, Dalmát,
Egyenek sok piros almát.

Fodros szoknyát kapott Dóri,
Abban lehet ám táncolni.
Libben-lebben a szoknyája,
Kipirul a szép

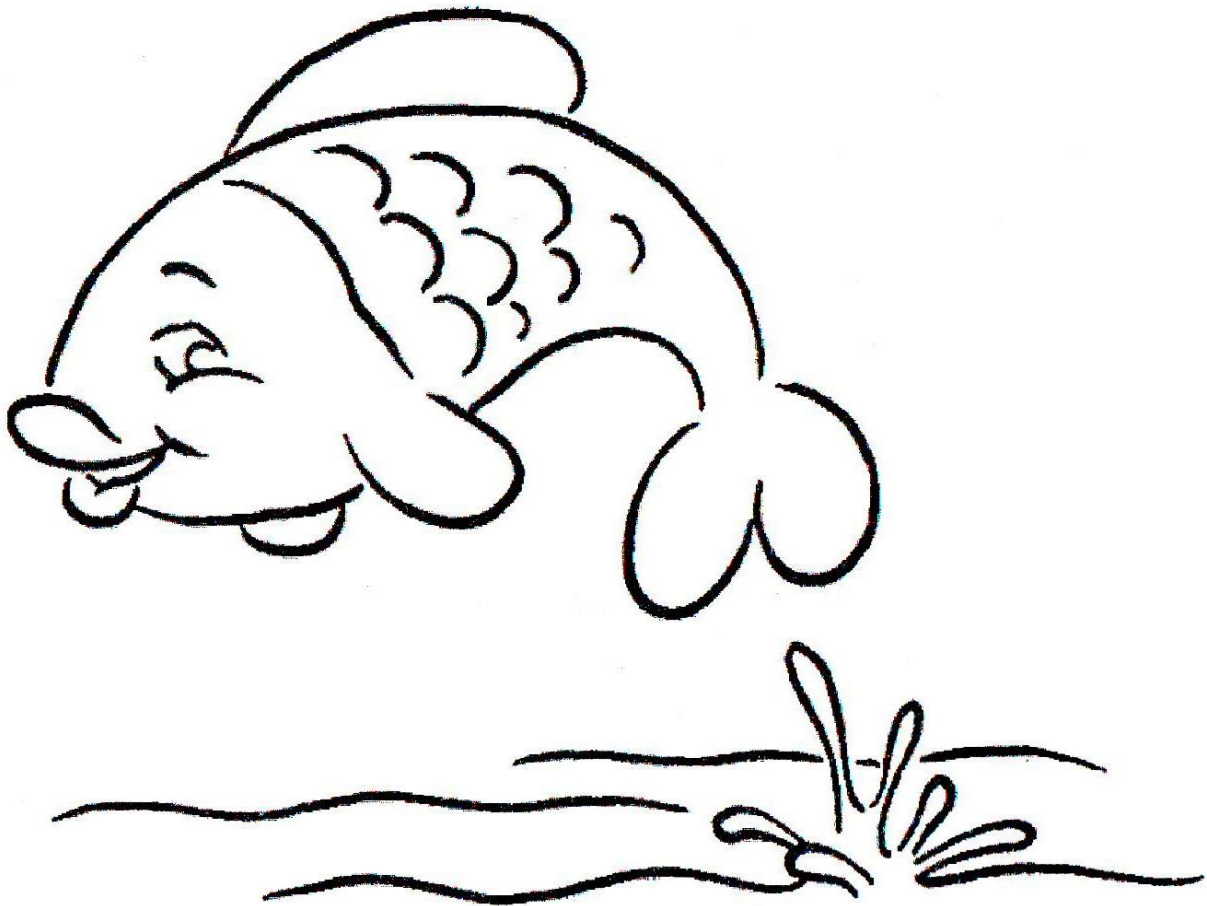

orcája.

APA HÍVJA...

Apa hívja: gyere, Dóra,
Menjünk halászni a tóra.
Fogjunk néhány kövér halat,
Az lesz ám a finom falat.

De oda se figyelt Dóra,
Nem hallgatott a jó szóra.
A játszótérre leszaladt,

Nem is evett aznap halat.

DÓRI ÉNEKE

Az én Buksim olyan csendes
Türelmes és engedelmes.

Egész nap ott ül az ágyon,
Ő az én legjobb barátom.

Ha felveszem, rám mosolyog,
Soha semmiért nem morog.

Ugyan már, miért haragudna?

Hiszen ő
egy játékkutya.

VÉGE

TARTALOMJEGYZÉK

**3. oldal.....HÁROM JÓ TESTVÉR
TÖRTÉNETEIBŐL**

4. „Dörmike és Pipike

**8. „Mese, amiből megtudhatjátok,
hogyan a krokodilbőr mégiscsak spenótfőzelék**

**12. „Miért kiabál annyit Mancsi
néni?**

**16. „Hogyan húzta magára Pipike a
karácsonyfát ?**

**21. „Hogy akarta mama megtréfálni
Micikét**

25. „Mese három jó gyermekről,
mamáról és a barátságról
29. „Micike nyaral
34. „Hová tűntek a tarajos gőtéek az
uborkásüvegből ?
39. „Mese a virágokat fakasztó
kislányról
45. oldalDorka és a zöld nyúl, meg
többiek
50. „Mese egy háborús karácsonyról
59. „Mese a csodákat kereső
kislányról
72. „Világszép Tündérdodóka
karácsonya
83. „VERSES MESÉK, TRÉFÁS
MONDÓKÁK
84. „Zebulon erdei iskolája
- 103.”Bagoly Barna bús panasza

- 108.”Buta Ferkó buta kalandja**
- 112. „Fecskedal**
- 115.”Katica és a cica**
- 118.”A cinege**
- 119. „Süt már a nap**
- 122. oldalApa hívja**
- 123. „Dóri éneke**
- 125. „TARTALOMJEGYZÉK**

